Khmer Story Lovers

បុព្វកថា

អស់លោក មិត្ត មិត្តនារី និងអ្នកនាងកញ្ញា ដែលស្រលាញ់អក្សរសាស្ត្រជាតិទាំងឡាយ ។ សៀវភៅប្រលោមលោករឿង ឱ ! ផ្សែងមរណៈ .... ដែលអស់លោក មិត្ត មិត្តនារី និងអ្នកនាងកញ្ញា កំពុងផ្ចាត់ទំព័រអារម្មកថាអានពេលនេះ គឺជាស្នាដៃទីពីររបស់អ្នកនិពន្ធខ្ញុំ បន្ទាប់ពីរឿង "ប្រុសអប្រិយ៍ស្រីរងកម្ម" ។

ដើមហេតុ បណ្ដាលជម្រុញចិត្តខ្ញុំអោយសរសេរសៀវភៅនេះ គឺគ្មានបំណងនឹងទិទៀនដល់យុវជន យុវនារីទូទៅ ឬមានគោលបំណងដោយអសុទ្ធចិត្តចង់ទម្លាក់កំហុសទៅលើសិស្សវិទ្យាល័យណាក៏ទេដែរ ។ ប្រលោមលោករឿង ឱ ! ផ្សែងមរណៈ .... គ្រាន់តែជាសាច់រឿងជីវិតសោកសៅនិរាសព្រាត់ប្រាសគូស្នេហា ដែលអ្នកនិពន្ធខ្ញុំប្រឌិតឡើងក្នុងមនោសញ្ចេតនា និងមានព្រឹត្តិការណ៍ពិតខ្លះៗ ដែលមិត្ត **សុន សារុន** បានទទួលពតិមានពីខេត្តក្រៅ ហើយបានអោយខ្ញុំសរសេរឡើង ដើម្បីទុកជាអនុស្សាវរីយ៍ និងដើម្បីឧទ្ទិសដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធមិត្ត .... ទទួលអនិច្ចកម្មកាលពីថ្ងៃទី ៧ ខែ ៣ ឆ្នាំ ១៩៦០ តែប៉ុណ្ណោះ ។

ម្យ៉ាងវិញទៀតរឿង "ឱ ! ផ្សែងមរណៈ ...." មិនមែនជាសៀវភៅប្រលោមលោក ដឹកនាំយុវជន យុវនារីក្នុងវ័យសិក្សា ឱ្យលង់លើយ. ខូចចិត្ត. ភ្លេចការរៀនសូត្រ. ដូចជាតួប្រុសក្នុងផ្ទៃរឿងនេះទេ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នក

និពន្ធចង់លាតត្រដាងអោយយុវជន យុវនារីទាំងឡាយ ឃើញច្បាស់ ! ចេះពិចារណា ចៀសវាងដកខ្លួនចេញអោយឆ្ងាយ ពីអន្លង់ស្នេហាដែលជាសត្រូវធំបំផុតសំរាប់វ័យសិក្សា ។

សូមយុវជន យុវនារី អានសៀវភៅរឿង "ឱ ! ផ្សែងមរណៈ ....." នេះចប់កាលណា សូមកុំយកមកធ្វើជាអារម្មណ៍ កុំប្រព្រឹត្តតាមលំនាំនៃផ្ទៃរឿងដែលតួប្រុសស្លាប់បាត់បង់ជីវិតយ៉ាងកំសាកបំផុតព្រោះតែសេចក្ដីស្នេហា ។

សរសេរចប់នៅថ្ងៃទី ៣០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៦០

អ្នកនិពន្ធ

ចាក់ ឆៃហុក

វគ្គទី១

១

បុណ្យខ្មោចមិត្តខ្ញុំ

ជាតិនេះកម្មក្រាស់ខ្វាសស្នេហា   ក្ស័យជនជីវាដោយសារស្រី
នាងចិត្តវៀចវេរបែរមានថ្មី   ហៅចំអប្រិយ៍ស្រីអប្បលក្ខណ៍ ។
សពមិត្តខ្ញុំស្ពាំងហើយស្គមស្គាំង   ហត្ថទ្វេដាក់តាំងលើទ្រូងជាក់
ថ្ងៃនេះត្រូវគេបូជាអ្នក   យើងខានឃើញភ័ក្ត្រអ្នកទៀតហើយ។

ម៉ោង ១ អាធ្រាត្រស្ងាត់ ......

ខ្យល់ត្រជាក់ពេលយប់ជ្រៅ បក់រសៀកៗ មិនដាច់រយៈមនុស្សម្នាកំពុងលង់លក់ក្នុងដំណេករបស់ខ្លួន យ៉ាងសែនសុខ។ ហ្វូងសត្វរត្តិចរហិចហើរឆ្វាត់ឆ្វែល ពីដើមឈើមួយទៅដើមឈើមួយ បោះពួយល្បឿនស្លុងក្នុងលំហអាកាសវេហាស៍ ហាក់ដូចជាគ្មានភិតភ័យ ឬញញើតញញើមនឹងស្រមោលអន្ធការដែលគ្របដណ្ដប់គ្រប់ទិសទី ក្នុងពេលរាត្រីរនោចនេះសោះ ។

នៅចុងភូមិឯណោះ សម្លេងសូត្រអភិធម្មឮសូរគ្រលួចកណ្ដាលរាត្រីស្ងាត់ បណ្ដាលអោយអ្នកដែលបានឮព្រឺក្បាលខ្វាក ហើយទាញភួយមកគ្រលុំក្បាលជិតមួយរំពេច ។

សម្លេងអាចារ្យសូត្រធម៌ លាយឡំនិងសម្លេងយំសោករបស់ក្រុមញាតិមិត្ត បងប្អូនឪពុកម្ដាយសព កំពុងក្រៀមក្រំសង្វេគក្នុងដួងចិត្តឥតឧបមា

តើអ្នកណាស្លាប់ ? សពនោះជាអ្នកណាទៅ ? ដើម្បីបំបាត់អាការងឿងឆ្ងល់ទាំងនេះ អ្នកនិពន្ធសូមអញ្ជើញអស់មិត្តអ្នកអាន ទៅជួបទិដ្ឋភាពដ៏សែនខ្លោចផ្សាមួយ ក្រោមដំបូលផ្ទះប្រក់ក្បឿងសង់នៅជិតចុងស្ពានថ្មផ្លូវសៀមរាបមកភ្នំពេញ ដែលមានសភាពបុរាណ និងចាស់ទ្រុឌទ្រោមបន្តិចទៅហើយ ។

ខាងក្នុងផ្ទះ គេឃើញក្តារម្ឈូសដិកល់នៅចំកណ្តាលល្វែងនៃគេហដ្ឋាន ។ ក្លិនធូប ទៀនក្រអូបផ្សព្វផ្សាយជះចេញមកខាងក្រៅ ។ នៅជុំវិញសពបងប្អូនញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយដែលមកកំដរនាំគ្នាអង្គុយបត់ជើង ដោយសភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងមានទឹកមុខស្ងួតក្រៀមស្រពោន បញ្ជាក់អោយដឹងថាគេរាល់គ្នាកំពុងតែហែលឆ្លងកាត់នឹងសមុទ្រទុក្ខមួយដ៏ធំធេង ។ យូរៗ សម្លេងយំសោកអណ្តឺតអណ្តក ដែលបាត់ទៅមួយខណៈក៏ឮឡើងវិញ ភ្នែកគេរាល់គ្នាផ្តោតជាប់ទៅលើរូបថតមួយផ្ទាំង ដាក់ក្នុងស៊ុមកញ្ចក់រចនា ព័ទ្ធព័ន្ធទៅដោយភួងផ្កាម្លិះតាំងនៅមុខក្តារម្ឈូស ។ សពនេះជាយុវជនមួយរូប តាមយើងស្មានមើលទៅប្រហែលជាអាយុ ២៥ ឬ ២៦ ឆ្នាំតែប៉ុណ្ណោះ ពិតមែនតែរូបថតមិនអាចអោយយើងឃើញសំរុងខ្លួនរបស់អ្នកស្លាប់ តែក៏អាចអោយយើងឃើញនូវទឹកមុខដ៏មុតមាំ ញញឹមយ៉ាងមានស្នេហ៍ រាងដ៏សង្ហារបស់គេ បញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ថាគេជាយុវជនមួយរូប ប្រកបដោយរូបសម្បត្តិ និងមានសុខភាពយ៉ាងបរិបូណ៌ ។

អនិច្ចា .... ! សង្ខារអ្នកស្លាប់គេបញ្ចូលក្នុងក្តារម្ឈូសបាត់ទៅហើយ តែរូបថតរបស់អ្នកនៅតែញញឹមមករកគេឯង ហាក់ដូចជាមានជីវិតរស់នៅឡើយ ។ នត្ថិ សន្តិ បរំ សុខំ គ្មានសេចក្តីសុខឯណាស្មើនឹងសេចក្តីស្ងប់ឡើយ ពិតណាស់ អ្នកស្លាប់ គឺអ្នកដែលបានទទួលសេចក្តីស្ងប់ ផុតទុក្ខកង្វល់

.... លែងជំពាក់នឹងចំណងកម្មលើវាលវដ្តសង្សារតទៅទៀត ។ វិញ្ញាណក្ខន្ធគេហោះហើរទៅកាន់សុគតិភពហើយ ទុកចោលតែរូបអសុភស្តមស្តាំង ឱ្យអ្នកនៅរស់សោកសង្រេង អាឡោះអាល័យគ្មានពេលភ្លេច ។

អ្នកមីងមឿន ទ្រាំមើលរូបថតកូនប្រុសសម្លាញ់តែមួយរបស់គាត់តទៅទៀតលែងកើត ។ គាត់ស្ទុះវែកគេវែកឯង ទៅឱបក្តារម្ឈូសហើយបោកក្បាលគាត់ទៅនឹងក្តារ ប៉ុង ..... ! ប៉ុង ..... ! ព្រមទាំងស្រែកយំទួញ ដង្ហោយហៅកូនដូចជាមនុស្សវិកលចរិត ។

ណាស៊ីកូន ...... ម្តេចក៏អាយុកូនខ្លីម្ល៉េះ ទេវតាព្រះឥន្ទ្រ ព្រះព្រហ្មអើយ សូមព្រះអង្គមកជួយខ្ញុំផង ខ្ញុំមានកូនតែមួយគត់ ឥឡូវកូនខ្ញុំស្លាប់បាត់ទៅហើយ .... ម្តេចក៏លោកទុកអោយខ្ញុំរស់ធ្វើអ្វីទៀត សូមលោកជួយឱ្យកូនខ្ញុំរស់វិញផង បើមិនដូច្នោះទេ ខ្ញុំនឹងអត់ដង្ហើមអោយស្លាប់នៅពេលឥឡូវនេះហើយ .... ណាស៊ីកូន .... ម្តាយខំចិញ្ចឹមឯងតាំងពីតូចរហូតដល់ធំខំអោយឯងរៀនសូត្រចេះដឹងនឹងគេ ទោះជាក្ររហេមរហាមយ៉ាងណា ក៏ម្តាយមិនដែលអោយកូនពិបាកចិត្តដែរ ទាំងនេះគឺដើម្បីឱ្យកូនបានថ្កុំថ្កើង គ្រាន់ម្តាយស៊ីពោះលោះកម្លាំងនៅពេលចាស់ ចុះឥឡូវបើកូនស្លាប់ចោលម្តាយទៅហើយ តើអោយម្តាយនៅរំពឹងអ្វីទៀត .... ស្អែកនេះគេយកកូនខ្ញុំទៅដុតហើយ ...... ។

មីងមឿន យំសោកបោកខ្លួន ទាល់តែសន្លប់បាត់ស្មារតីក្បែរក្តារម្ឈូសកូនក្នុងគ្រានោះ ។ អ្នកនៅកំដរទាំងប៉ុន្មាន នឹកអាណិតអ្នកមីងខ្លោចថ្លើមប្រមាត់ ហើយក៏យំហ៊ូចេញមកគ្រប់គ្នា មានតែយុវជនម្នាក់ទេ ដែលចេះអត់សង្កត់ចិត្តនឹងភាពដ៏សែនរន្ធត់ ទៅលើកគ្រាហ៍អ្នកមីងមឿនយកមកដាក់លើ

ត្រៃ ហើយជួយកោសរិតចាប់ខ្យល់គាត់ជាបន្ទាន់ មួយស្របក់ក្រោយមកគាត់ក៏ដឹងខ្លួនឡើងវិញ ។

យុវជននេះមានឈ្មោះថាសំណាង គេជាមិត្តជិតដិតស្និទ្ធស្នាលជាងគេបំផុតរបស់អ្នកស្លាប់ ។ សំណាងបានមកដេកកំដរជួយព្យាបាលមិត្តរបស់គេតាំងពីជំងឺនៅស្រាលរហូតដល់ធ្ងន់ ហើយនៅពេលដែលណាស៊ីស្លាប់ ក៏ផុតដង្ហើមស្លាប់នៅក្នុងរង្វង់ដៃគេនេះឯង ។ សំណាងនឹកអាណិត និងសោកស្តាយចំពោះមិត្តគេណាស់ រឿងអាថ៌កំបាំងរបស់ណាស៊ី សំណាងបានដឹងអស់គ្មានសល់ ។ ណាស៊ីប្រឡងមធ្យមសិក្សាប័ត្រធ្លាក់ ហើយឈឺរ៉ាំរ៉ៃរាប់ខែទាល់តែស្លាប់ខ្លួន ក៏គ្មាននរណាដឹងថាណាស៊ីស្លាប់មកពីអ្វីដែរ មានតែរូបសំណាងម្នាក់គត់ប៉ុណ្ណោះ អាចដឹងថាមិត្តរបស់គេស្លាប់ដោយសារអ្វី ។ ជនកម្សោះក្រឡេកមើលទៅធូបមុខរូបថត ឃើញឆេះជិតអស់ អ្នកក៏ហូតយកបីសរសៃទៅដុតបន្តទៀត ។

ភ្លឺច្បាស់ហើយ បន្ទាប់មក ព្រះអារុណនៃថ្ងៃថ្មីក៏រះឡើង ។ ទង់មរណសញ្ញាដោតមុខផ្ទះបក់រវិច១ ត្រូវនឹងកម្លាំងខ្យល់ ជួនកាលផែលចុះផែលឡើងមានរាងដូចជាសត្វក្អែបកំពុងវារ ។

ភ្ញៀវជិតខាងនាំគ្នាមកកាន់ផ្ទះសពជាបន្ទាប់បន្ទ ពេលនោះព្រះសង្ឃដប់អង្គក៏និមន្តមកដល់ដែរ ។ សំណាងមានភារៈជាអ្នកទទួលភ្ញៀវប្រញាប់ចុះពីលើផ្ទះមកអញ្ជើញភ្ញៀវ និងនិមន្តព្រះសង្ឃឡើងទៅគង់លើផ្ទះយ៉ាងរួសរាន់ ក្រោយពីនោះបន្តិច រថយន្តម៉ែរស៊ីដែស (Mercedès) ពណ៌ខ្មៅមួយចូលមកឈប់មុខផ្ទះ អ្នកនៅក្នុងរថយន្តជាយុវជនរូបស្អាតសំលៀកបំពាក់សរបស់គេ

កាត់ពីក្រណាត់ធុនថ្លៃ បញ្ជាក់អោយដឹងថាគេជាអ្នកទីក្រុង ហើយជាអ្នកមានធនធានគ្រាន់បើដែរ ។ នៅដៃគេមានកាន់ភួងផ្កាមរណៈស្រោបក្រដាសកែវមួយផ្ទាំងធំ ។ យុវជនបើកទ្វាររថយន្តចុះមកដើរឡើងជណ្តើរទៅលើផ្ទះដោយមិនចាំបាច់អោយគេអញ្ជើញឡើយ ។ ពេលនោះទទួលសំណាងក្រឡេកមើលឃើញក៏ស្រែកហៅដោយត្រេកអរថា ÷

- វង្សរិទ្ធ ..... ! យីខ្ញុំស្មានថាតែមិត្តមកមិនទាន់ពេលវេលាទេតើ ម៉ោងពីរថ្ងៃនេះគេនឹងយកសពទៅបូជាហើយ មក ..... ឡើងមក ។

យុវជនឈ្មោះវង្សរិទ្ធ ញញឹមស្ងួតទៅកាន់សំណាង ហើយក៏ដើរឡើងលើផ្ទះបាត់ទៅ ។

- ខ្ញុំគ្រាន់តែបានទទួលទូរលេខពីសំណាងឯងភ្លាម ខ្ញុំក៏ប្រញាប់រៀបចំខ្លួនធ្វើដំណើរមកសៀមរាបទាំងយប់មិនហ៊ានបង្អង់អោយយូរដែរ ។

វង្សរិទ្ធ និយាយទៅកាន់សំណាង ក្រោយពីបានទៅជំរាបសួរអ្នកមីងមឿនរួចហើយ ។

បន្ទាប់ពីព្រះសង្ឃសូត្រមន្ត និងវេរចង្ហាន់ដល់ព្រះសង្ឃរួចស្រេចបាច់តាមប្រពៃណីហើយ សំណាងក៏បានទៅបើកក្តារម្ឈូសបង្ហាញអោយវង្សរិទ្ធមើលជាគ្រាចុងក្រោយបង្អស់ ដែលនឹងត្រូវយកទៅធ្វើឈាបនកិច្ច ។ វង្សរិទ្ធគ្រាន់តែឃើញសពមិត្តគេ អ្នកអួលណែនក្នុងបំពង់កចង់ស្រែកយំក្តែង១ អោយអស់ចិត្ត តែហើយអ្នកក៏ខំរម្ងាប់ទៅវិញ ដោយគ្រាន់តែធ្វើភ្នែករលីងរលោងនិយាយក្រងូរ១ ស្ទើរបាត់ស្ទើរឮទៅកាន់សំណាងថា ÷

- ខ្ញុំអាណិតណាស៊ីណាស់ .... ស្លាប់បាត់ទៅហើយមុខនៅតែ

ញញឹមប៉ប្រឹម តែ .... ឈឺប៉ុន្មានថ្ងៃហើយសំណាងបានជាស្គាំងស្គមអីខ្លាំងម៉្លេះ ? ហើយម្តេចក៏មិត្ត មិនអោយដំណឹងទៅខ្ញុំអោយបានដឹងផង ?

សំណាងមិនទាន់ឆ្លើយមកវង្សរិទ្ធិភ្លាមទេ យុវជនយកខ្នងដៃមកជូតទឹកភ្នែកដែលកំពុងហូរច្រោកៗ ដោយចុកណែនក្នុងឱរាស្ទើរប្រេះធ្លាយ ។ ទើបតែពេលនេះទេ ដែលអ្នកចេះយំ អ្នកយំព្រោះសោកស្តាយមិត្ត ដែលនឹងត្រូវគេសែងយកទៅបូជាឯប៉ាឆាក្នុងពេលខាងមុខនេះ ។ មួយសន្ទុះក្រោយមកទើបគេឮសំណាងឆ្លើយតបទៅវង្សរិទ្ធិខ្សាវៗ ថា ÷

- ណាស៊ីដេកឈឺត្រាំត្រែងបីខែមកហើយវង្សរិទ្ធិ ទោះជាខ្ញុំ និងមីងខំរកគ្រូហ្មមកមើលយ៉ាងណា ក៏មិនបានជាដែរ ទីបំផុតមច្ចុរាជក៏មកផ្តាច់ជីវិតណាស៊ីទាល់តែបាន .... មិត្តខ្ញុំស្លាប់នេះ ខ្ញុំតូចចិត្តណាស់ បើស្លាប់ដោយមុខរបួស ឬរោគដូចគេឯងទាំងពួង ខ្ញុំមិនសូវជាសោកស្តាយប៉ុន្មានទេ តែនេះមិត្តខ្ញុំស្លាប់ព្រោះតែខូចចិត្ត ព្រោះអស់សង្ឃឹមក្នុងរឿងស្នេហា ។

- យី ! ខ្ញុំដូចជាមិនយល់ពាក្យសំណាងឯងនិយាយមកនេះសោះ (វង្សរិទ្ធិនិយាយចងចិញ្ចើមដោយងឿងឆ្ងល់) តើមានរឿងអ្វីអាថ៌កំបាំងចំពោះរឿងស្លាប់របស់ណាស៊ី ឬ ?

- ពិតហើយវង្សរិទ្ធិ ការដែលបណ្តាលអោយណាស៊ីស្លាប់នេះ វាមានរឿងហេតុទាក់ទងឆ្ងាយណាស់ ។

- បើមិនយល់ទាស់ទេ សំណាងឯងជួយនិយាយរឿងរ៉ាវទាំងនេះអោយខ្ញុំបានដឹងផង ។

សំណាងយកដៃញីថ្ងាសទ្រង់គិត ហើយគេក៏សំរេចចិត្តថាត្រូវតែ

និយាយរឿងពិតប្រាប់វង្សរិទ្ធិអោយបានដឹង ។

- វង្សរិទ្ធិឯងចង់ដឹងរឿងណាស៊ីស្លាប់ឬ ?

- ត្រូវហើយសំណាង ខ្ញុំចង់ដឹងរឿងនេះណាស់ ។ វង្សរិទ្ធប្រញាប់ឆ្លើយឡើងយ៉ាងរហ័ស ។

- បើចឹង មិត្តមកតាមខ្ញុំមក (សំណាងក្រោកឈរ) យើងទៅអង្គុយនិយាយគ្នាឯផ្ទះបាយវិញ ពីព្រោះវាមានរឿងរ៉ាវវែងឆ្ងាយណាស់ ។

ថាហើយ សំណាងក៏នាំវង្សរិទ្ធិទៅអង្គុយសន្ទនាគ្នាពីរនាក់ស្ងាត់ៗ នៅឯផ្ទះបាយឆ្ងាយពីគេឯង ។

វង្សរិទ្ធិឯងចាំស្តាប់ណា .... រឿងរបស់ណាស៊ីវាមានដើមទងដូចតទៅ ÷

សំណាង ចាប់ផ្តើមបើកឆាកនិយាយរឿងរ៉ាវរបស់ណាស៊ីប្រាប់ទៅវង្សរិទ្ធិដោយទឹកមុខស្រពាប់ស្រពោន ដែលអ្នកនិពន្ធសូមដកស្រង់ជាសណ្តាប់នៅវគ្គខាងមុខនេះ ។

២

ស្គាល់គ្នាគ្រាដំបូង

បានស្គាល់អូនភ្លាមរៀមស្ទើរភ្លឹក   ដេកដើរស៊ីផឹកនឹកមមៃ
គយគន់លួចលបតាមមើលស្រី   ចារក្នុងហឫទ័យឥតបីភ្លេច ។
សម្លេងអូនស្រួយដូចសារិកា   ភ្នែកអូនខ្មៅថ្លាដូចដុំពេជ្រ
សុជន់ឡើងស្រួចគួរចង់ច្បិច   នឹកហើយចង់ក្តិចតែថ្ពាល់ស្រី ។

នៅឱកាសចូលឆ្នាំខ្មែរ ទីក្រុងសៀមរាបទាំងមូលក្លាយទៅជាកន្លែងរមណីយដ្ឋានរបស់ពពួកអ្នកទេសចរគ្រប់សញ្ជាតិ ។ អ្នកទីក្រុង និងអ្នកនៅតាមខេត្តនានា បានមកប្រជុំគ្នាកកកុញ ខ្លះក៏ជួលសណ្ឋាគារនៅ ខ្លះមានបងប្អូន ឬញាតិមិត្ត ក៏នាំគ្នាទៅសំណាក់ផ្ទះបងប្អូនទៅ ខ្លះទៀតដែលគ្មានបងប្អូន ហើយជួលផ្ទះសំណាក់មិនបាន ក៏នាំគ្នាទៅឈប់សំរាកក្រោមដើមពោធិ៍មុខអង្គរ ។ ពេលយប់គេនាំគ្នាចងមុងខាត់ខ្វែង ខ្លះក៏ត្បុលចូលទៅដេកក្នុងឡាន គេសើច. គេច្រៀង. គេនាំគ្នាទៅរាំ១ វង់នៅមុខនាគ ។

ពេលនេះ ក្រមុំកម្លោះមិនសូវប្រកែប្រកាន់គ្នាទេ គេញញឹមដាក់គ្នាហើយងក់ក្បាលឡើងរាំ ។ យុវជន យុវនារីខ្លះដែលមិនបានឡើងរាំ ក៏នាំគ្នាច្រៀងឆ្លោះឆ្លងពាក្យសំដីឆ្លើយឆ្លងគ្នាទៅវិញទៅមកតាមទំនុកបទចំរៀង នេះជាប្រពៃណីរបស់អ្នកស្រុកសៀមរាម ដែលតែងតែធ្វើឡើងជារៀងរាល់ឆ្នាំ ។

លុះព្រឹកឡើង ទាំងអ្នកនៅក្នុងខេត្ត និងអ្នកនៅខេត្តក្រៅ គេនាំគ្នាឡើងទៅលេងអង្គរតូច. ភ្នំបាក់ខែង. ប្រាសាទបាយ័ន. ស្រះស្រង់. ប្រាសាទតាកែវ ។ល។ ដល់ពេលថ្ងៃរសៀលត្រជាក់ ទើបគេទៅប្រមូលផ្តុំគ្នានៅបឹងបារាយណ៍ទឹកថ្លា ដើម្បីងូតទឹកជំរះរាងកាយអោយបានត្រជាក់ ហើយគេក៏ទិញមាន់អាំងមកហែកញ៉ាំលេងលើវាលខ្សាច់ ដេញប្រឡែងគ្នាដូចជានៅមាត់សមុទ្រកែបដែរ ។

ក្នុងចំណោមមហាជនទាំងនេះ ណាស៊ី និងខ្ញុំក៏បានចូលមករួមសប្បាយនឹងគេដែរ (សំណាងឈប់ស្ងៀមបន្តិចទើបនិយាយតទៅទៀត) ណាស៊ីនិងខ្ញុំថ្ងៃនេះ យើងទាំងពីរនាក់សប្បាយណាស់ ។ នៅលើផ្ទៃបឹងបារាយណ៍ទឹកថ្លា កូនទូកតូចៗ ប្រហែលជាដប់កំពុងអុំប្រណាំងគ្នាបែកទឹកខ្ចាយសំពោងអ្នកនៅលើជលយានភាគច្រើន សុទ្ធសឹងជានារីស្ទើរតែទាំងអស់ ណាស៊ីក្រឡេកឃើញក៏កេះប្រាប់ខ្ញុំ ហើយយើងទាំងពីរនាក់ក៏សំរេចចិត្តទៅជួលកូនទូកមួយអុំចេញទៅប្រណាំងលេងនឹងហ្វូងនារីទាំងនោះដែរ ។

ខណៈដែលការប្រណាំងទូក កំពុងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងបរិយាកាសដ៏សែនសប្បាយនោះ គ្រោះអាក្រក់មួយក៏កើតឡើង ។ កូនទូកតូចផ្ទុកនារីបីនាក់នៅក្រោយគេ ត្រូវរលកបោកខ្លាំង ក៏បណ្តាលអោយផ្សៀងទឹកចូល ហើយក្រឡាប់លិចមួយរំពេច ។ នារីពីរនាក់ចេះហែលទឹកស្ទាត់ក៏ខំទធាក់ដៃជើងហែលមករកច្រាំង តែមាននារីម្នាក់ទៀត ប្រហែលជានាងមិនចេះហែលទឹកទេមើលទៅ កំពុងកញ្ឆ្រោលលើកដៃអោយគេឯងជួយ បន្ទាប់មកក៏លិចស្រឹមបាត់ទៅក្នុងទឹក ណាស៊ីឃើញដូច្នោះលោតប្រូងទៅក្នុងទឹកស្ទុះហែលទៅជួយ

ស្រង់ជាបន្ទាន់ ។ នៅពេលដែលណាស៊ីលើកសង្គ្រោះនាងផុតពីជលធា នារីកំសត់ក៏ផឹកទឹកឆ្អែត ហើយសន្លប់បាត់ស្មារតីទៅ ។ ប្រុសកម្លោះដៃម្ខាងឱបប្រាណនារីជាប់ ដៃម្ខាងទៀតប្រឹងហែលសំដៅទៅរកទូក ។

ក្រោយពីបានជួយសង្គ្រោះនាងមកដល់ច្រាំង ឪពុកម្តាយនាងក៏ស្ទុះមកឱបរឹតកូន ហើយប្រញាប់ប្រញាល់ដាក់ឡានទៅកាន់ពេទ្យសៀមរាបមួយរំពេច ។ ដោយអំណាចភ័យខ្លាំង និងបារម្ភខ្លាចកូនស្លាប់ ឪពុកម្តាយនារីលង់ទឹកក៏ភ្លេចអរគុណនឹងណាស៊ី ប្រុសកម្លោះឈរតាមមើលឡានដែលដាក់នារីលង់ទឹកទាល់តែបាត់ស្រមោល ទើបអ្នកដើរមកផ្លាស់សំលៀកបំពាក់ទទឹក ។

- ម៉េចណាស៊ី អម្បាញមិញបែបចំណេញច្រើនមើលទៅ តែគួរឱ្យអាណិតឯងដែរ ដែលឪពុកម្តាយគេមិនបានមកអរគុណនឹងឯងបន្តិចសោះ ។

ខ្ញុំនិយាយចំអន់ណាស៊ី កាលបើឃើញគេមានទឹកមុខបែបមិនស្រួលស្រស់ ។

ពេលនោះណាស៊ីក៏និយាយទ្រង់មួម៉ៅមកខ្ញុំវិញថា ÷

- កុំមានមាត់ចេះតែនិយាយផ្តេសផ្តាសសំណាង ខ្ញុំចំណេញអ្វីខ្លះ ? ឃើញខ្ញុំក្រាហ៍នាងឡើងពីទឹក សំណាងឯងច្រណែនឬ ? ខ្ញុំជួយនាងគឺជួយដោយស្មោះត្រង់ទេ ! ត្រង់ឪពុកម្តាយគេអរគុណ ឬមិនអរគុណខ្ញុំក៏គ្មានទោមនស្សអ្វីដែរ !

- ល្អហើយបុរសចិត្តបុណ្យ ! (ខ្ញុំនិយាយចំអន់ទៅគេទៀត) បំណាច់នឹងយើងជួយសង្គ្រោះគេ គួរណាស់តែយើងបានសគុណខ្លះ យ៉ាងហោចក៏គួរតែបានស្គាល់ឈ្មោះនាងដែរ ។

- មែនសំណាងនិយាយត្រូវ ខ្ញុំភ្លេចសួរអោយឈឹងតែ ...... មិនដឹងជាសួរយ៉ាងម៉េចកើតផង បើឪពុកម្តាយគេកំពុងខ្វាយខ្វល់ដូច្នេះ សំណាង ....! (ណាស៊ីទះស្មាខ្ញុំតិចៗ) នារីអម្បាញមិញនេះស្អាតណាស់ តាំងពីខ្ញុំចេះដើរលេងមក មិនដែលជួបប្រទះនឹងស្ត្រីរូបស្អាតឥចឹងទេ ប្រហែលជាគេកូនអ្នកធំ ឬអ្នកមានស្តុកស្តម្ភហើយមើលទៅ ....

ខ្ញុំងក់ក្បាលយល់ស្របនឹងគំនិតរបស់ណាស៊ី ។

- ខ្ញុំក៏យល់ដូចណាស៊ីឯងដែរ តើផ្ទះគេនៅឯណាទៅអេះ ? ឬមួយក៏អ្នកមកពីខេត្តក្រៅ ? ណាស់ហើយ យើងកុំគិតពីគេទៀត មកទៅផ្ទះយើងវិញល្ងាចហើយ ។

ថារួច ខ្ញុំក៏បញ្ជិះវេស្ប៉ាណាស៊ីត្រឡប់មកកាន់សៀមរាបវិញ យើងមកដល់ផ្ទះនៅពេលព្រលប់ល្ងម ។

ស្អែកឡើង ណាស៊ី និងខ្ញុំខំស្កាត់ដើររកក្រែងជួបនឹងនារីនោះទៀតតែអត់ប្រយោជន៍សោះ ទោះជាណាស៊ីខំដើររកគ្រប់ទីកន្លែងយ៉ាងណា ក៏មិនបានជួប ឬយល់ស្រមោលនាងដែរ ។ ទីបំផុត ថ្ងៃបុណ្យបីថ្ងៃក្នុងឱកាសចូលឆ្នាំថ្មីក៏កន្លងហួសទៅ ។ មនុស្សម្នាដែលធ្លាប់តែអ៊ូអរគ្រុកគ្រាក់ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ក៏ប្រែសភាពទៅជាស្ងប់ស្ងាត់ដូចប្រក្រតីឡើងវិញ ។

កម្លោះណាស៊ី តាំងពីថ្ងៃជួយសង្គ្រោះនារីលង់ទឹកនោះមក អ្នកក៏ក្លាយទៅជាមនុស្សស្រងូតស្រងាត់ គិតច្រើន ព្រួយច្រើន ។ ក្លិនខ្លួនស្រស់ស្រីដែលអ្នកបានបីត្រកងពីក្នុងទឹក ហាក់ដូចជានៅថ្មីៗ រង្វង់មុខមូលក្រឡង់ដូចវង់ចន្ទរបស់នារី បានឆ្លាក់ក្នុងបេះដូងគេជាប់ស្អិត ហើយគ្មានពេលណានឹង

រលាយទៅវិញទេ ។ ប្រុសកម្លោះចង់ឃើញមុខនាងម្តងទៀត ចង់ស្គាល់ឈ្មោះ. ចង់ស្តាប់សម្លេង. ជាពិសេសចង់បានប្រាណយកមកបីបន្ទែងនែបនិត្យផ្ទាប់ឱរា អោយបានកក់ក្តៅអស់មួយជីវិត ។

មួយខែផុតទៅ ....

ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃចូលកងវិញ សិស្សានុសិស្សគ្រប់ថ្នាក់រៀបចំខ្លួនប្រាណស្អាតបាត កំពៀតកាតាបសៀវភៅទៅកាន់អាគារសិក្សារៀងៗ ខ្លួនដោយមានទឹកមុខញញឹមប្រិមប្រិយ៍ ។ ណាស៊ី និងខ្ញុំក៏ត្រូវចូលរៀនដូចជាកូនសិស្សទាំងពួងដែរ ។

ខណៈដែលយើងទាំងពីរ កំពុងឈរតំរៀបជាជួរជាមួយគេឯង រង់ចាំស្តាប់ការហៅឈ្មោះពីលោកចាងហ្វាងសាលា ដើម្បីទៅកាន់បន្ទប់រៀននោះស្រាប់តែណាស៊ី ក្រឡេកទៅឃើញនារីលង់ទឹក ដែលគេបានជួយសង្គ្រោះកាលពីថ្ងៃមុនឈរនៅក្នុងជួរក្បែរខ្លួនគេជិតបង្កើយ ។ ណាស៊ីត្រេកអរណាស់គេមិននឹកស្មានថានឹងបានជួបនារីនេះទៀតសោះ ។ ប្រុសកម្លោះចង់និយាយរាក់ទាក់ទៅរកនាង ចង់ណែនាំអោយនាងស្គាល់ច្បាស់ថា គេហ្នឹងហើយជាអ្នកជួយសង្គ្រោះនាងអោយផុតពីសេចក្តីស្លាប់កាលពីថ្ងៃចូលឆ្នាំខ្មែរ ដែលទើបនឹងកន្លងផុតទៅ តែហើយគេក៏មិនហ៊ាន ដោយនឹកខ្លាចខុសក្រិត្យវិន័យសាលា និងជាការមិនគាប់ភ្នែកអ្នកទូទៅផង ។ ណាស៊ីទ្រាំអត់សង្កត់ចិត្តរហូតដល់ពេលចេញពីរៀន ។ គ្រាន់តែផុតរបងសាលាភ្លាម ណាស៊ីជិះកង់មកទន្ទឹមនាងជាប់ពេលមួយគេក៏ដាច់ចិត្តសួរទៅនាងថា ÷

- អត់ទោស អ្នកនាងនៅចាំខ្ញុំបានទេ ?

នារីធ្មើរភ្នែកឡឹងឡង់ ដោយនាងនឹកមិនឃើញថា តើបុរសនេះស្គាល់នាងពីកាលណា ? ចំពោះនាងៗ មិនដែលស្គាល់បុរសនេះទាល់តែសោះមែន .... បានជានាងមិនស្គាល់ព្រោះពេលដែលណាស៊ី លោតទៅជួយស្រង់នាងពីក្នុងទឹក ពេលនោះនាងសន្លប់បាត់ស្មារតីទៅហើយ ។

ក្រោយពីការអឹមអៀន និងនឹកងឿងឆ្ងល់មក នារីក៏ដាច់ចិត្តឆ្លើយទៅណាស៊ីវិញ ដោយសម្លេងទន់ភ្លន់ញញឹមយ៉ាងសុភាពថា ÷

- ចា៎ះ អត់ទោស ខ្ញុំដូចជាភ្លេចទៅហើយ តើលោកស្គាល់ខ្ញុំយូរហើយឬ ?

ណាស៊ីប្រញាប់ឆ្លើយទៅយុវនារីរូបស្រស់វិញទាំងញញឹមពព្រាយ ÷

- បាទ កាលពីចូលឆ្នាំខ្មែរ អ្នកនាងលិចទូកនៅបារាយណ៍ ខ្ញុំនេះឯងជាអ្នកលោតទៅជួយគ្រាហ៍អ្នកនាងឡើងគោក ។

- អូ ! បងនឹងឬ ! (ស្រស់នារីភ្ញាត់សម្លេងចេញមកដោយនាងត្រេកអរហួសប្រមាណ) ខ្ញុំសូមអរគុណបងអស់មួយជីវិត ថ្ងៃនោះបើកុំបានបងលោតទៅជួយស្រង់ខ្ញុំ ប្រហែលជាខ្ញុំត្រូវបាត់បង់ជីវិតទៅហើយ ក្រោយមកខ្ញុំដឹងខ្លួនវិញ ខ្ញុំសួរប៉ាម៉ាក់រកអ្នកដែលជួយខ្ញុំដែរ តែគាត់ប្រាប់ថាស្តាយណាស់ដោយភ័យនឹងខ្ញុំខ្លាំងពេកក៏មិនបានអរគុណ និងមិនបានចំណាំមុខអ្នកជួយខ្ញុំនោះទាល់តែសោះ ។

- បាទ មិនបាច់អរគុណស្រ័យអ្វីច្រើនពេកទេអ្នកនាង នេះក៏វាជាភារៈរបស់មនុស្ស ដែលត្រូវតែជួយសង្គ្រោះមនុស្សទេតើ ?

តាមពិត ណាស៊ីគ្រាន់តែឮគេថាអរគុណអស់មួយជីវិត អ្នក

សប្បាយចិត្តស្ទើរនឹងលោតកញ្ឆេង អោយបាក់កង់ទៅហើយ តែគេខំសម្រួមទឹកមុខធ្វើហាក់ដូចជាការធម្មតាទៅវិញ ។

ក្រោយពីឈប់ស្ងៀមបន្តិច យុវនារីក៏ផ្ដើមសួរទៅណាស៊ីទៀតថា ÷

- អត់ទោស បងឈ្មោះអ្វីទៅ ? ហើយរៀននៅថ្នាក់ណាដែរ ?

- បាទ ខ្ញុំអា .... ឈ្មោះណាស៊ី ផ្ទះខ្ញុំនៅចុងស្ពានថ្ម ខ្ញុំរៀននៅថ្នាក់ទី ១ ទំនើប (classe de 1ère M N) អ្នកនាង តើអ្នកនាងឈ្មោះអ្វីដែរទៅ ? ហើយរៀននៅថ្នាក់ណា ? ព្រោះតាមខ្ញុំស្មានទៅអ្នកនាងមិនមែនអ្នកស្រុកសៀមរាបទេ ។

- ខ្ញុំរៀននៅថ្នាក់តូចជាងបងឆ្ងាយណាស់ (នារីមើលមុខណាស៊ីហើយឱនមុខចុះទ្រង់អឹមអៀន) ខ្ញុំរៀននៅថ្នាក់ទី ៤ ទំនើប ខ្ញុំឈ្មោះសោភិនីហើយស្រុកកំណើតខ្ញុំនៅកំពង់ធំឯណោះទេ តែលោកឪពុកខ្ញុំ ត្រូវរាជការផ្លាស់មកនៅខេត្តសៀមរាប ខ្ញុំក៏ត្រូវមកនៅរៀនជាមួយគាត់ឯណេះទៅ ។

- អ៊ំ ...... ! បើឥចឹងយើងអ្នកស្រុកជាមួយគ្នាទេតើ អ្នកនាង ខ្ញុំក៏អ្នកស្រុកកំពង់ធំដែរ តែគ្រួសារខ្ញុំបានមកនៅរកស៊ីឯសៀមរាបនេះយូរហើយលុះលោកឪពុកខ្ញុំទទួលអនិច្ចកម្មផុតទៅ ម្ដាយខ្ញុំក៏លែងចង់វិលទៅស្រុកវិញហើយក៏នៅសៀមរាបជាប់រហូតមកទល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

- កាលបងនៅកំពង់ធំ តើនៅម្តុំណាដែរ ? ខ្ញុំដូចជាមិនដែលប្រហាក់ប្រហែលមុខបងសោះ ។

ណាស៊ីញញឹមទទួលសំណួរសោភិនីបន្តិចទើបតេវាចាថា ÷

- កាលខ្ញុំនៅកំពង់ធំ ខ្ញុំនៅម្តុំភូមិអាចារ្យលាក់ណាអ្នកនាង ពេលនោះបើទោះជាអ្នកនាងធ្លាប់ឃើញខ្ញុំក៏រកចំណាំមិនបានដែរ ព្រោះយើងនៅតូចៗ ណាស់ ។

កង់ទោចក្រយានចេះវិលទៅមុខឥតអាក់ រីឯការសន្ទនារវាងអ្នកកម្លោះណាស៊ី និងកញ្ញាសោភិនីក៏រិតតែស្និទ្ធស្នាលខ្លាំងឡើងជាលំដាប់ ។ មិនយូរប៉ុន្មានទោចក្រយានទាំងគូក៏មកដល់ចុងស្ពានថ្ម ណាស៊ីដឹងវាជិតដល់ផ្ទះហើយ គេក៏និយាយលាទៅសោភិនីថា ÷

- អ្នកនាង ខ្ញុំសូមបត់ទៅតាមស្ពានថ្មហើយនុ៎ះន៎ ! ផ្ទះខ្ញុំ ។

ណាស៊ី ចង្អុលប្រាប់សោភិនីអោយស្គាល់ផ្ទះរបស់គេ ។ សោភិនីក្រឡេកមើលតាមដៃប្រុសកម្លោះ រួចនាងបែរមកនិយាយជាមួយណាស៊ីវិញថា ÷

- ចាំ ចាំថ្ងៃណាមានឱកាស ខ្ញុំនឹងទៅស្គាល់ផ្ទះបងហើយស្អែកបងត្រូវតែទៅលេងផ្ទះខ្ញុំជាដាច់ខាត ពីព្រោះឪពុកម្ដាយខ្ញុំគាត់ចង់ស្គាល់បងណាស់

- បាទអរគុណច្រើនណាស់អ្នកនាង ។

និយាយរួច ណាស៊ីក៏ជិះកង់បត់ទៅតាមស្ពានថ្មទៅ ចំណែកសោភិនីនាងត្រូវជិះកង់តទៅទៀត ពីព្រោះផ្ទះនាងនៅឯភូមិវត្តស្វាយឯណោះ ។

ព្រឹកស្អែកឡើង ក្រោយពេលចុះពីសាលារៀន សោភិនីក៏នាំណាស៊ីទៅលេងផ្ទះនាង ។

យុវតី បាននិយាយរៀបរាប់រឿងណាស៊ីជួយសង្គ្រោះនាងពីថ្ងៃមុនជំរាបឪពុកម្ដាយយ៉ាងល្អិតល្អន់ ។ លោកភិរុណ និងលោកស្រីទទួលរាក់ទាក់

និងត្រេកអរណាស់ កាលបើដឹងថា ណាស៊ីជាអ្នកជួយសង្គ្រោះកូនលោកឱ្យរួចពីការលង់ទឹកស្លាប់ ។

- ខ្ញុំមិនភ្លេចគុណក្មួយទេ ដែលបានជួយសង្គ្រោះជីវិតកូនខ្ញុំ (លោកភិរុណនិយាយទៅណាស៊ី) ថ្ងៃនោះ ខ្ញុំវាភ័យខ្លាំងពេក ក៏ភ្លេចអរគុណក្មួយទាល់តែដឹកសោភិនីទៅដល់ពេទ្យទើបខ្ញុំនឹកឃើញក្មួយឯង ខ្ញុំនិងម៉ាក់វាចង់វិលមករកក្មួយវិញដែរ តែខ្ញុំវាភ្លេចចំណាំមុខក្មួយទៅទៀត ឥឡូវបានស្គាល់គ្នាហើយ សូមក្មួយអភ័យទោសអោយខ្ញុំផង ។

- បាទ ខ្ញុំមិនដែលនឹកគិតពីរឿងគុណស្រ័យអ្វីទេលោកអ៊ំ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំត្រេកអរណាស់ដោយបានស្គាល់លោកអ៊ំទាំងពីរ និងបានលោកអ៊ំរាប់អានខ្ញុំយ៉ាងដូច្នេះ ។

កាយវិការសុភាពរាបសា និងសំដីទន់ភ្លន់របស់ណាស៊ី ធ្វើអោយលោកស្រីពន្លកពេញចិត្ត និងស្រលាញ់អ្នកក្រៃលែង ។

លោកស្រីញញឹមមើលមុខណាស៊ីបន្តិច ហើយក៏មានប្រសាសន៍មួយៗ ថា ÷

- ទោះបីក្មួយមិនត្រូវការគុណស្រ័យអ្វីពីខ្ញុំក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំត្រូវតែជូនរង្វាន់ដល់ក្មួយខ្លះដែរ ហើយជាពិសេស ខ្ញុំសូមប្រាប់ក្មួយដោយត្រង់ថា ខ្ញុំពេញចិត្តនឹងឫកពារសុភាពរាបសារបស់ក្មួយណាស់ បើក្មួយមិនយល់ទាស់ទេ ខ្ញុំសូមជូនប្រាក់ក្មួយប្រាំពាន់រៀល គ្រាន់ទុកចាយវាយទិញសៀវភៅសំរាប់រៀនសូត្រ ។

និយាយចប់ លោកស្រីពន្លកក៏ដកលុយពីក្នុងកាបូបមួយដុំធំហុចទៅ

អោយណាស៊ី ។ ប្រុសកម្លោះមិនហ៊ានទទួលភ្លាមទេ អ្នកនឹករារែកក្នុងចិត្ត ខ្លាចក្រែងគេថាជួយសោភិនីដើម្បីទារសគុណ ។ តែដោយលោកប្រុសលោកស្រីនិងសោភិនីចេះតែបង្ខំពេក អ្នកក៏ព្រមទទួលយកទាំងទើសទាល់ក្នុងចិត្ត ។

- ខ្ញុំបាទ សូមអរព្រះគុណនឹងចិត្តមេត្តាធម៌របស់លោកអ៊ំទាំងពីរជាទីបំផុត ។

- មិនបាច់អរគុណខ្ញុំទេក្មួយ (លោកភិរុណនិយាយ) តាមពិតខ្ញុំគួរតែអរគុណក្មួយវិញទេតើ ប្រាក់ប្រាំពាន់នេះ វាមិនធូនល្មមនឹងគុណដែលក្មួយមានមកលើកូនខ្ញុំផង ។

ពេលនោះ សោភិនីក៏យកផ្លែឈើ និងទឹកក្រូចមកជូនណាស៊ី ។

- អញ្ជើញញ៉ាំទឹកក្រូច និងផ្លែមៀននេះទៅបង ។

- បាទ ! បាទ ! អរគុណអ្នកនាង ។

ណាស៊ីប្រញាប់ទទួលកែវទឹកក្រូចពីដៃសោភិនីយកមកកាន់ ។

លោកភិរុណ សង្កេតពិនិត្យពិច័យណាស៊ីតាំងពីក្បាលរហូតចុងជើងទាំងសំដីសំដៅ. ទាំងឫកពា សរបញ្ជាក់អោយដឹងថា ណាស៊ីជាកូនអ្នកមានពូជពង្សថ្លៃថ្នូរ ហើយបានទទួលការអប់រំពីអ្នកអាណាព្យាបាលយ៉ាងហ្មត់ចត់ ។

កាលបើឃើញប្រុសកម្លោះផឹកទឹកក្រូចអស់បន្តិចហើយ លោកក៏ផ្តើមសួរទៅទៀតថា ÷

- ផ្ទះក្មួយឯងនៅឯណា ? ឪពុកម្តាយធ្វើការអ្វីដែរ ? ហើយសព្វថ្ងៃក្មួយរៀនសូត្រដល់ថ្នាក់ណាហើយ ?

ណាស៊ីដាក់កែវទឹកក្រូចលើតុ គេហួតកូនកន្សែងមកជូតមាត់ ព្រម

បណ្ណាល័យ ហ៊ុន សែន
HUN SEN LIBRA

ទាំងវាចាទៅលោកភិរុណដោយទន់ភ្លន់ថា ÷

- បាទលោកអ៊ំ ឪពុកម្ដាយខ្ញុំគាត់ជាអ្នកជំនួញទេ តែសព្វថ្ងៃលោកឪពុកខ្ញុំគាត់ទទួលអនិច្ចកម្មទៅហើយ ផ្ទះខ្ញុំនៅចុងស្ពានថ្មនៅឯណោះ ចំណែកការសិក្សាវិញ ឆ្នាំនេះរៀននៅថ្នាក់ទី ១ (Classe de 1ère M.N)

លោកភិរុណបើកភ្នែកធំៗ ដោយលោកមិននឹកស្មានថាណាស៊ីរៀនដល់ថ្នាក់ខ្ពស់ដូច្នេះ ។

- អូ ! រៀនថ្នាក់ទី ១ ? បើអីចឹងឆ្នាំក្រោយក្មួយត្រូវប្រឡងយកមធ្យមសិក្សាប័ត្រហើយមែនទេ ?

- បាទ លោកអ៊ំ ....

- ដល់ក្មួយប្រឡងជាប់ ក្មួយមានគោលបំណងនឹងប្រឡងចូលធ្វើការរាជការក្នុងក្រសួងណាដែរ ?

- បាទលោកអ៊ំ (ណាស៊ីឆ្លើយទៅលោកភិរុណទ្រង់អឹមអៀន) បើខ្ញុំប្រលងជាប់ ខ្ញុំគ្មានបំណងទាមទារកៅអីក្នុងក្រសួងណាមួយទេ ខ្ញុំតាំងចិត្តថានឹងប្រកបរបរកសិកម្មវិញ ។

លោកភិរុណ យកដៃច្បូតសក់ព្រមទាំងគ្រវីក្បាលដោយមិនពេញចិត្តនឹងបំណងរបស់ណាស៊ី ។

- ក្មួយគិតដូច្នេះមិនត្រូវទេ នេះខ្ញុំស្រលាញ់ក្មួយហើយបានជាដាស់តឿនណា បើក្មួយប្រឡងជាប់មធ្យមសិក្សាប័ត្រហើយបែរទៅកាន់នង្គ័លធ្វើស្រែចំការវិញ មធ្យមសិក្សាប័ត្ររបស់ក្មួយវាមិនអស់តំលៃទៅហើយ ? ចុះក្មួយខំរៀនអស់រយៈពេលជាងដប់ឆ្នាំកន្លងទៅ វាមិនខាតលុយកាក់ទទេៗ ទៅ

ទៀត ។ មើលរូបខ្ញុំជាតួយ៉ាង ខ្ញុំពីក្មេងរៀនមិនបានទាំងឪបួមឪផ្លាំងអីផង ខ្ញុំខំប្រឡងចូលធ្វើការទាល់តែបានធ្វើមន្ត្រីយ៉ាងធំដុំដូចក្មួយឃើញស្រាប់ ដល់ឥឡូវលទ្ធផលវាហុចអោយ ខ្ញុំស្រណុកកាយសប្បាយចិត្តលែងភ័យពីរឿងមានក្រ ដាច់ខែបើលុយទាំងបាច់ៗ គ្មានទៅហត់នឿយធ្វើស្រែចំការឈរហាលថ្ងៃក្ដៅអីសោះ ។

សំដីដាស់តឿនទូន្មានរបស់លោកភិរុណទាំងប៉ុន្មាន មិនបានធ្វើឱ្យណាស៊ីរំភើបចិត្តទេ ផ្ទុយទៅវិញគេនឹកស្អប់នឹងគំនិតគ្រួសារនិយមនេះណាស់ តែដោយតែនឹកខ្លាចចិត្តលោកភិរុណ និងស្រលាញ់នាងសោភិនីជាដើមទុនស្រាប់ផង ណាស៊ីក៏ឆ្លើយតបទៅលោកភិរុណវិញ ទាំងទើសទាល់កោតក្រែងចិត្តថា÷

- ខ្ញុំសូមអរព្រះគុណលោកអ៊ំជាទីបំផុត ដែលបានពន្យល់អោយខ្ញុំមានអនាគតថ្កុំថ្កើងទៅថ្ងៃមុខ តែពេលនេះខ្ញុំមិនទាន់ចង់ធ្វើការរាជការទេលោកអ៊ំ ពីព្រោះដីស្រែឪពុកម្ដាយខ្ញុំក៏សល់ច្រើន ណាមួយទៀតខ្ញុំយល់ថាអ្នកស្រែចំការ ក៏ត្រូវតែមានចំណេះវិជ្ជាខ្ពង់ខ្ពស់ស្មើនឹងអ្នករាជការដែរ ។ ប្រទេសឯករាជ្យនិមួយៗ បើមានចំណេះវិជ្ជាចំពោះតែអ្នករាជការ ហើយទុកអោយពលរដ្ឋល្ងង់ខ្លៅ ប្រទេសនោះក៏មិនចំរើនទៅមុខបានដែរ ? លោកអ៊ំគិតមើលសព្វថ្ងៃសម្ដេចឪយើងព្រះអង្គខំខ្នះខ្នែងគ្រប់វិស័យ ដូចជាកសាងស្ពានថ្នល់, សាលារៀន, រោងចក្រធំៗ, ដឹកនាំប្រជាពលរដ្ឋអោយចេះស្រលាញ់របរកសិកម្ម, ជាពិសេស ព្រះអង្គខំស្រែកអំពាវនាវអោយប្រជាពលរដ្ឋទាំងបុរសស្ត្រីគ្រប់ទិសទីជនបទ ខំរៀនអក្សរអោយបានចេះដឹងគ្រប់ៗ គ្នាឡើងទាំងនេះគឺប្រយោជន៍អោយប្រទេសយើងឈានទៅរកវឌ្ឍនភាព កុំឱ្យធ្លាក់ខ្លួន

ទៅជាខ្ញុំកញ្ចះបាតជើងចក្រពត្តិនិយម ដូចជាប្រទេសជិតខាងយើងណាលោកអំ ។

លោកភិរុណស្លឹកមុខ សើចលែងសម ។ មន្ត្រីចាស់ដឹងខ្លួនថាត្រូវផ្ទៃរបស់ណាស៊ីហើយ លោកភ្ញាក់ស្មារតី មិននឹកស្មានថាយុវជនសម័យនេះមានឧត្តមគតិថ្លៃថ្លាដូច្នេះសោះ ។

ក្រោយពីអង្គុយស្ងាត់ស្ងៀមមួយសន្ទុះលោកភិរុណ ក៏ប្រែបទសន្ទនានិយាយពីរឿងអីផ្សេងៗ ទៅវិញ ។

- អា .... ខ្ញុំយល់ថាក្មួយត្រូវតែមកលេងផ្ទះខ្ញុំឱ្យបានញឹកញាប់កុំខ្លាចកោតក្រែងចិត្តអ្វីអោយសោះ ចូរក្មួយគិតថាផ្ទះនេះជាផ្ទះរបស់ក្មួយទៅចុះ ហើយថ្ងៃនេះខ្ញុំក៏មិនទាន់អោយក្មួយត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញភ្លាមទេ នៅញ៉ាំបាយជាខ្ញុំមួយពេលសិនណាំ ។

- មែនហើយបងណាស៊ី ត្រូវតែនៅញ៉ាំបាយផ្ទះខ្ញុំមួយពេលសិនទើបសុខចិត្ត ។

សោភិនី និយាយកាត់ពាក្យលោកភិរុណ ហើយក៏ក្រោកដើរទៅកាន់ផ្ទះបាយ រៀបចំធ្វើម្ហូបអាហារ ទុកអោយលោកឪពុកអ្នកម្តាយនាងសន្ទនាជាមួយណាស៊ីតទៅទៀត ។

ក្រោយពីបរិភោគអាហាររួច អង្គុយលេងសំណេះសំណាលបន្តិចមក ណាស៊ីក៏សូមលាសោភិនី និងលោកប្រុសលោកស្រីត្រឡប់ទៅផ្ទះខ្លួនវិញ ។

ថ្ងៃខែរត់លឿនទៅមុខដូចផ្លែព្រួញ រីឯការវិវឌ្ឍន៍របស់មនុស្សលោកក៏ចេះតែប្រែទៅតាមកាលៈទេសៈ ចាប់តាំងពីថ្ងៃណាស៊ីបានទៅលេងផ្ទះ

នាងសោភិនីម្តងមក ចំណងមិត្តភាពរវាងក្រមុំកម្លោះគូនេះ ក៏មានសន្ទុះនឹងរីកធំឡើងជាលំដាប់ ។ មិត្តភក្តិដែលធ្លាប់ស្គាល់ណាស៊ី និងសោភិនី នាំគ្នាបួញមាត់បួញក ខ្លះក៏នឹកច្រណែនឥច្ឆា រហូតដល់ទៅហ៊ាននិយាយថា ណាស៊ី និងសោភិនីជាសង្សារគ្នាទៅហើយ ។ មែន .... សមពាក្យគេនិន្ទាមិនខុស ដែលមានឬ ក្រមុំ និងកម្លោះជាពូកម៉ាកនឹងគ្នា ? មិនយូរប៉ុន្មាន ចំណងមិត្តភាពក្មេងក្លាយ ដែលមានសរកាមទេពចាំជួយរុកផ្អៀលបេះដូងក្រមុំកម្លោះ ជារៀងរាល់ថ្ងៃនោះ ក៏ប្រែសភាពរូបរាងមកជាចំណងស្នេហាវិញ ។

៣

ចំណងស្នេហា

ចំណងស្នេហាកើតឡើងហើយ ទ្រូងអើយសប្បាយអ្វីម្ល៉េះទេ
ស្លាប់រស់ព្រោះលើន្ទនមាសមេ រូបកាយបងថ្វេរជូនទាំងអស់ ។
បងសូមតែចិត្តអូនស្មោះត្រង់ កុំអោយបោះបង់បងអោយសោះ
មានក្រធ្វើម្តេចទ្រាំទៅចុះ ខ្លួនរៀមជាប្រុសសូមធានា ។

ព្រឹកថ្ងៃមួយ ជាថ្ងៃអាទិត្យ ណាស៊ី និងសោភិនីបាននាំគ្នាទៅលេងភ្នំក្រោម ។ ក្រមុំកម្លោះទិញបាយខ្ចប់ស្លឹកឈូក និងមាន់អាំងពីរបីចង្កាក់យកទៅញ៉ាំលើកំពូលភ្នំ ។

នៅតាមដងផ្លូវពីសៀមរាបទៅភ្នំក្រោម ដែលមានចម្ងាយជាងដប់គីឡូម៉ែត្រ យុវជន យុវតី នាំគ្នាចាក់កង់ក្នុងល្បឿនមធ្យមក្រោមកំដៅស្ទូវស្រ-សែងនៃព្រះអាទិត្យ ។ សង្សារថ្មីជិះកង់មិនអោយឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្នាទេ ពាក្យអូនបងបានរអិលចេញពីមាត់អ្នកទាំងពីរ ដូចគ្រាប់ភ្លៀងហូរតាមទឹកក្នុងពេលភ្លៀងខ្លាំង បងអា្ន .... ! អូនអើយ ..... ! គ្មានដាច់សូរ ។ ជួនកាលគេបែរមកញញឹមដាក់គ្នា គេសើច. គេសម្លក់. គេធ្វើជាងរ មុខក្រហូវដូចជាខឹងគ្នាមួយរយឆ្នាំមកហើយ ផុតពីនោះ គេក៏ច្រៀងលើកទំនុកឆ្លោះផ្លងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ គិតពិចារណាអោយសព្វ១ ទៅ ណាស៊ី និងសោភិនីពេលនេះ មិន

ខុសប្លែកពីត្រីក្រឹមដំឡើងស្រកាអួតដាក់គ្នាមុនពេលប្រជល់ទេ ។

ឱហ្ន៎ ..... ! សេចក្តីស្នេហាមានឥទ្ធិពលខ្លាំងក្លាណាស់ ។ ផ្ទៃមុខឡើងខ្ចាញ់រងើម ញើសជោកអស់ទាំងខ្លួនដូចជាគេងូតទឹក តែ ...... អ្នកទាំងពីរគ្មានដឹងខ្លួនថាក្តៅ ឬហត់នឿយអ្វីបន្តិចសោះ គេរវល់តែសប្បាយនឹងស្នេហាភ្លេចហត់. ភ្លេចរោយជើង. ភ្លេចអ្វី១ ទាំងអស់នៅក្នុងលោក ចាំបានតែម្យ៉ាងគឺរូបគេពីរនាក់ប៉ុណ្ណោះ ។

ម៉ោង ១១ គត់ ណាស៊ី និងសោភិនីក៏បានទៅដល់ភ្នំក្រោម ។ ក្រោយពីផ្ញើកង់នឹងផ្ទះអ្នកស្រុកស្រួលបួលហើយ ណាស៊ីក៏ដឹកដៃស្រស់នារីដួងចិត្តរបស់គេ ឡើងជណ្តើរថ្មទៅលេងខាងលើកំពូលភ្នំ ។

ខ្យល់ភ្នំ បក់រំភើយ១ ធ្វើអោយត្រជាក់ស្រួលអ្វីម្ល៉េះទេ អាកាសក្តៅស្អុះស្អាប់ពីមុន១ មកអន្តរធានបាត់អស់រលីង ។ ព្រឹក្សាលតាវល្លិទាំងឡាយលូតលាស់សន្លឹកខៀវខ្ចីបក់ស្លឹករវិច១ យ៉ាងស្រស់ញញឹម ។ ក្រឡេកមើលទៅក្រោមឃើញវាលស្រែក្រឡាតូច១ ដូចជាក្រឡាចត្រង្គ ហើយនៅឆ្ងាយឯនាយនោះ ខ្សែទឹកវែងអន្លាយជាប់នឹងជើងមេឃគឺជាបឹងទន្លេសាប ។

ណាស៊ីនាំសង្សារទៅអង្គុយលើផ្ទាំងសិលាមួយ ប្របដើមជ្រៃក្រឹមភ្នែកគេរំពៃគយគន់មើលទេសភាពជុំវិញខ្លួនយ៉ាងជក់ចិត្ត ។ វាតាបក់បោកមកប្រឡែងនឹងសក់អ៊ុតវែងអន្លាយរបស់សោភិនី ធ្វើឱ្យសក់នាងរសាត់ចុះរសាត់ឡើងដូចជារលកទឹក ហើយក៏ស្រាប់តែប៉ើងមកគ្របមុខនាងជិត ប្រុសកម្លោះប្រញាប់យកដៃទៅច្បូតសក់នាងអោយមកក្រោយដូចធម្មតាវិញ ។

- អូនសោភិនី អូនកំពុងអង្គុយគិតពីរឿងអ្វីហ្នឹង ?

សោភិនី បែរខ្នងមកញញឹមដាក់ណាស៊ី រួចនាងនិយាយថា ÷

- ចុះបងអម្បាញ់មិញកំពុងបណ្តែតអារម្មណ៍ទៅឯណាដែរ ?

- ម្តេចក៏អូនសួរបងឥចឹង ? ទាំងកាយ, ទាំងចិត្តដួងព្រលឹង សព្វថ្ងៃសណ្ឋិតលើរូបអូនទាំងអស់ហើយទេតើ បងគិត, បណ្តែតអារម្មណ៍, ក៏ដើម្បីរកផ្លូវដោះស្រាយអនាគតរបស់យើងទាំងពីរនាក់ណាអូន ។

ថាហើយ ណាស៊ីក៏ចាប់ទាញខ្លួនសោភិនីអោយមកគៀកជិតគេ ។

- ចុះបងនៅចាំគិតអ្វីទៀត (សោភិនីនិយាយ) ឬមួយបងខ្លាចអូនចិត្តមិនស្មោះត្រង់ ?

- មិនមែនឥចឹងទេអូន បងយល់ច្បាស់ថាអូនប្រាកដជាស្រលាញ់បងហើយ តែថា .... ! វណ្ណៈយើងវាខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ណាអូន បងជាកូនអ្នកក្រ រីឯអូនវិញជាកូនលោកមន្ត្រីទ្រព្យសម្បត្តិក៏ស្តុកស្តម្ភ ជាពិសេសយើងស្រលាញ់គ្នានេះ លោកឪពុកអ្នកម្តាយអូនក៏លោកអត់ទាន់បានជ្រាបសោះ បងខ្លាចថ្ងៃក្រោយលោកតែលោកជ្រាប ហើយមិនព្រមអោយយើងទាំងពីររៀបការបងមុខជាប្រេះទ្រូងស្លាប់ជាប្រាកដ .... ។

ណាស៊ីដកដង្ហើមធំធ្វើមុខក្រៀមផ្ទេះ ។ សោភិនីញញឹម យកដៃទាំងពីរទៅឱបចង្កេះណាស៊ីប្រលោមចិត្តប្រុសស្នេហ៍នាង ។

- អូនស្មានតែរឿងអ្វីធំដុំ រឿងឥចឹងទេឬ ? ស្នេហាអត់ប្រកាន់វណ្ណៈទេបង សុភមង្គលកើតឡើងក៏មិនមែនមកពីទ្រព្យសម្បត្តិដែរ រឿងក្រឬមានមិនជាការសំខាន់សំរាប់ស្នេហាបរិសុទ្ធទេ សូមបងកុំយករឿងអពមង្គលនេះមកគិតទៀត ។

- នេះចំពោះតែចិត្តអូន ? (ណាស៊ីនិយាយដោយមិនទាន់អស់ចិត្ត) ចុះឧបមាថា បងចូលស្តីដណ្តឹងអូនតែឪពុកម្តាយអូនមិនព្រមឱ្យ ហើយបែរជាយកអូនទៅរៀបការជាមួយអ្នកណាផ្សេងទៅវិញ តើអូនគិតយ៉ាងម៉េច ?

- គ្មានពិបាកគិតអ្វីទេបង អូននឹងមិនព្រមទទួលអ្នកណាក្រៅពីរូបបងមួយជាដាច់ខាត ចំណែកឪពុកម្តាយអូនលោកជាអ្នកចេះដឹងទាន់សម័យនឹងគេដែរ លោកមិនមែនចិញ្ចឹមកូនទុកលក់ដូចជាជ្រូកទេ បងក៏មិនមែនជាអ្នកទីទាល់ថោកទាបឯណា ? ចំណេះវិជ្ជារបស់បងវាថ្លៃថ្នូរជាងទ្រព្យសម្បត្តិទៅទៀត ឆ្នាំនេះបើបងប្រឡងមធ្យមសិក្សាប័ត្រជាប់ បងក៏អាចចេញទៅរកការធ្វើបានដោយងាយ ហើយឪពុកម្តាយអូនក៏មុខជានឹងពេញចិត្តចំពោះបងជាមិនខាន សូមបងឈប់ព្រួយទៅបងណា (សោភិនីយកដៃទៅអង្អែលចង្កាណាស៊ីដោយសេចក្តីស្រលាញ់លាយឡំនិងការអាណិត) បងគិតតែពីខំរៀនសូត្រអោយមែនទែនទៅ អូនមិនក្បត់ចិត្តបងទេ ក្នុងជាតិនេះសោភិនី សូមប្រគល់បេះដូង និងកាយចំពោះតែរូបបងណាស៊ីម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ។

និយាយរួច សោភិនីក៏ប្រាសខ្លួនដេកកើយភ្លៅប្រុសស្នេហ៍ ។

ណាស៊ីបានស្តាប់វាចារបស់សង្សារសែនត្រជាក់ចិត្ត លែងភិតភ័យលែងព្រួយបារម្ភទៀតហើយ គេគិតថាចាប់ពីថ្ងៃនេះទៅត្រូវតែខំរៀនមួយទ្វេជាពីរ ដើម្បីយកមធ្យមសិក្សាប័ត្រមកអោយសោភិនីខាងតែបាន ។

- សោភិនីអូន .... !

- ចាំះ បង .... !

- ក្នុងជាតិនេះ បងជាមនុស្សមានសំណាងធំណាស់ ហើយប្រហែល

ជាគ្មានអ្នកណាមានភ័ព្វវាសនា បានប្រពន្ធស្អាតដូចជារូបបងទេមើលទៅ ..... ដើម្បីអោយសមនឹងរង្វាន់ដ៏គាប់ប្រសើរនេះ បងត្រូវតែខំរៀនប្រឡងយកមធ្យមសិក្សាប័ត្រ មកបង្អួតអូនទាល់តែបានមែនទេអូននី ?

សោភិនីក្តិចភ្លៅណាស៊ីតិចៗ ព្រមទាំងសើចបញ្ចេញធ្មេញសស្គុះដូចភ្នក ។ គ្រប់មាត់របស់ណាស៊ីធ្វើអោយនាងរីករាយក្នុងហឫទ័យឥតឧបមា ។

- កុំបញ្ចោរអូនខ្លាំងពេក ! .... ដំបូងវាចេះតែឃើញល្អឃើញស្អាតឥចឹងហើយ ដល់យូរនឿយណាយទៅ ពាក្យផ្អែមល្ហែមទាំងនេះក្រែងវាមិនស្ថិតស្ថេរណាបង ពាក្យប្រុសគេថាផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំទៅទៀត ហើយបើនិយាយពីស្មោះត្រង់បោកប្រាសវិញស្រីៗ ដេញជើងមិនទាន់ទេ ។

- កុំនិយាយឥចឹងអូន ˝ណាស៊ីប្រញាប់ប្រកែកដំឡើងភ្នែកធំៗ ដាក់សោភិនី˝ ដូងមួយធ្លាយគង់មានតក់មាននាឡិ ត្រីមួយត្រកមិនមែនស្អុយទាំងអស់ទេ ចំណែកប្រុសៗ ក៏គេមានល្អតរគោកដែរ ត្រង់ស្រីៗ អាក្រក់ ម្តេចក៏អូនមិនលើកយកមកនិយាយផង ?

សោភិនីក្រោកអង្គុយសម្លក់ថ្មើរទៅណាស៊ី ។

- ត្រង់ស្រីឯណាអាក្រក់ខ្ញុំមិនដឹងដែរ ! ព្រោះខ្ញុំមិនបានឃើញ តែចំពោះស្រីខ្ញុំល្អណាស់ ។

- ប្រុសយ៉ាងបងក៏ល្អដែរ (ណាស៊ីឆ្លើយយ៉ាងរហ័ស) អូនយកបងទៅប្រដូចនឹងប្រុសខិលខូចឯទៀតម្តេចនឹងកើត បងមិនមែនជាព្រាននារីទេ ហើយបើសិនជាបងព្រានវិញ ក៏ព្រាននារីចំពោះលើរូបអូនម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ។

- ថ្ងង់ណាស់ឈប់និយាយទៅ ......!

សោភិនី យកដៃចុកត្រចៀក ងរមុខក្របូវខិតមកអង្គុយឆ្ងាយពីណាស៊ី ។

រិតតែងរក៏រិតតែគួរអោយស្រលាញ់ខ្លាំងឡើង រាងដ៏ល្វតល្វន់ត្រូវនឹងខោត្រាកាលេចចេញសាច់កំភួនជើងសខ្ចីដូចទ្រយូងចេក ។ កញ្ជឹងកម៉ត់ផង់, បបូរមាត់ស្តើងក្រហមព្រឿងៗ តាមធម្មជាតិ, ភ្នែកទាំងគូមើលចំអ្នកណាថ្លាមុតហើយខ្មៅក្រិបសមនឹងសក់វែងប៉ប្រាសស្មាទៀត វាសែនល្អអ្វីម្ល៉េះទេ ! កាន់តែមើលយូរក៏កាន់តែស្អាតឡើង ។ ទ្រាំអង្គុយលេបទឹកមាត់បញ្ជោតពោះខ្លួនឯងតទៅទៀតលែងកើត ណាស៊ីខិតមកជិតប្រវាដៃឱបសោភិនីជាប់ ព្រមជាមួយគ្នានេះច្រមុះកំព្រើលរបស់គេរហ័សដូចដីរឆក់ ឱនទៅជុម្ពិតភួងថ្កាល់ដ៏រលើបរលោងរបស់នារីរកតែនាងការពារក៏មិនទាន់ ។

សោភិនី ខំប្រឹងរើបំរះអស់ទំហឹង តែដៃណាស៊ីឱបរិបជាប់ ច្រមុះចេះតែឈ្ងុសសព្វទីកន្លែងសំខាន់ៗ ។ ទន់ដៃទន់ជើង, លែងបំរះ, ខ្លួននាងដូចអណ្តែតនៅលើដុំពពក ត្របកភ្នែកទ្រង់ស្តឹកបើកលែងចង់រួច ហើយបន្ទាប់មកក៏ទន់ករងៀកនៅក្នុងរង្វង់ដៃសង្សារ ។ ពេលនេះ ឥទ្ធិពលនៃព្រះកាមទេពមានជ័យជំនះលើចិត្តនាងហើយ ខ្លួនប្រាណទាំងមូលបណ្តោយអោយណាស៊ីឈ្លបឈ្លី ថើប ស្ទាប ញីញក់តាមអំពើចិត្ត ។ លែងចង់ក្រោក លែងចង់បើកភ្នែក, ចង់ដេកត្បុលក្បាលក្រោមកំដៅឧណ្ហៗ នៃផ្ទាំងទ្រូងរបស់ណាស៊ីយ៉ាងនេះរហូតអស់មួយជីវិត ។ លុះព្រះកាមទេព ដកឃ្លាទ័ពចេញពីរឿណរង្គត្រឡប់ទៅវិញ សោភិនីក៏ភ្ញាវខ្លួនភ្ញាក់ព្រើតនឹកខ្មាសណាស៊ី ប្រញាប់ប្រញាល់ស្ទុះក្រោកអង្គុយមួយរំពេច ។

ណាស៊ីដឹងថាសោភិនីអៀន ហើយខ្លួនគេក៏ប្រព្រឹត្តខុសដែរ អ្នកនឹកបន្ទោសខ្លួនឯងជាក្រោយ មិនគួរណាធ្វើអោយសោភិនីអាក់អន់ចិត្តសោះ ។

- អូននី ..... ! (ណាស៊ីបន្លឺវាចាឡើងក្រោយពីអង្គុយគិតមួយសន្ទុះ) អម្បាញ់មិញបងខុសហើយ សូមអូនអភ័យទោសអោយបងផងចុះ គ្រប់យ៉ាងដែលបងធ្វើទៅក៏ព្រោះតែបងស្រលាញ់អូនខ្លាំងពេក .... ។

សោភិនី បែរមកមើលណាស៊ី ឃើញមុខក្រៀមស្រពោនទទួលកំហុស នាងក៏នឹកអាណិត កំហុសទាំងនេះនាងមិនត្រូវទម្លាក់អោយណាស៊ីទាំងអស់ទេ ខ្លួននាងក៏ត្រូវមានទទួលចំណែកដែរ ។ មាណវីផ្លាស់ទឹកមុខពីអៀនមកជាញញឹម ហើយនិយាយទៅកាន់ណាស៊ីថា ÷

- ឈប់គិតវាទៀតទៅបង រឿងកន្លងហួសមកហើយសូមកុំយកមកធ្វើជាអារម្មណ៍អី ...... ចំពោះរូបបងមួយសោភិនីអភ័យទោសអោយទាំង-អស់ អូនគ្មានប្រាថ្នាអ្វីក្រៅពីអោយបងចិត្តស្មោះត្រង់នឹងអូន ហើយស្រលាញ់អូនយ៉ាងនេះរហូតទេ ។

- ព្រលឹងមាសបងអើយ .... សំដីអូនផ្អែមត្រជាក់ជិតជាប់ក្នុងបេះដូងបង ក្នុងជាតិនេះឬជាតិណាក៏ដោយ បងសូមប្រាថ្នាគ្រប់ៗ ជាតិ ឱ្យបានជួបតែនឹងអូន ទោះបីបងក្រីក្ររហេមរហាមស្ទើរដាច់ពោះស្លាប់ ក៏សូមឱ្យស្លាប់ក្បែរដៃស្រីចុះ អូនសោភិនី .... អូនមើលលើមែកឈើឯណោះន៎ ! (ណាស៊ីចង្អុលប្រាប់សោភិនីឱ្យមើលតាមដៃគេ) សត្វសេកមួយគូកំពុងប្រចឹកគ្នាដូចជារូបយើងកំពុងតែថ្នាក់ថ្នមគ្នាឥចឹងដែរណាអូនឃើញទេ ? វាមិនហ៊ានទំឱ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្នាទេ សូម្បីតែវាជាសត្វតិរច្ឆានក៏គង់វាមានស្នេហាដូចជាយើងដែរ ....

- បងណាស៊ីចាំះ ! បើបងស្រលាញ់អូនពិតមែន សូមបងអាណិតអូនអោយច្រើនជាងស្រលាញ់ណាបងណា កុំធ្វើអោយអូនត្រូវក្រៀមក្រំខ្លោចផ្សាទៅថ្ងៃក្រោយអោយសោះ ជីវិតនិងអនាគតរបស់អូនសូមផ្ញើលើបងហើយ អូនសូមលើកដៃសច្ចាព្រៃព្រឹក្សាលើខ្នងភ្នំនេះ អោយជួយធ្វើជាក្សិណសាក្សីថា អូននឹងស្មោះត្រង់ចំពោះលើរូបបងមួយលុះអស់សង្ខារ ។

- ចំណែករូបបងវិញក៏ដូច្នោះដែរ បងសូមស្បថស្បែចំពោះធម្មជាតិនៅជុំវិញខ្លួន ព្រមទាំងវត្ថុសក្តិសិទ្ធដែលស្ថិតនៅលើកំពូលភ្នំនេះ សូមជួយដឹងជួយឮ ថាបងនឹងប្តូរផ្តាច់ តស៊ូនឹងឧបសគ្គគ្រប់យ៉ាង ហើយស្រលាញ់តែអូនម្នាក់គត់ក្នុងជាតិនេះ ឬជាតិណាៗ ក៏ដោយ ។

បន្ទាប់ពីនាំគ្នាស្បថស្បែ យកមេឃយកខ្យល់ យកព្រៃព្រឹក្សាអ្នកតាភ្នំមកធ្វើជាក្សិណរៀងៗ ខ្លួនហើយ សង្សារថ្មោងថ្មីក៏ចាប់ផ្តើមលាកញ្ចប់បាយ និងដោះមាន់អាំងចេញពីចង្កាក់នាំគ្នាបរិភោគយ៉ាងឆ្ងាញ់ពិសា ។

ដួងទិនករជ្រេទៅខាងទិសបស្ចឹមបន្តិចហើយ កំដៅសូរ្យសែងរោលរាលពីថ្ងៃ បន្ថយឥទ្ធិរិទ្ធចុះមកជាលំដាប់ ។ នៅក្រោមដើមជ្រៃក្រឹមឯណោះសោភិនីដេកបិទភ្នែកជិតកើយលើភ្លៅណាស៊ី ។ ព្រះវាយោផាត់រំភើយៗ មិនដាច់រយៈហាក់ដូចជាជួយមកបបោសអង្អែល អោយស្រីក្រមុំលង់ក្នុងមន្តស្នេហ៍ខ្យល់ភ្នំលែងចង់ក្រោកតែម្តង ។

ណាស៊ីលើកនាឡិកាដៃមើលឃើញម៉ោងបួន គេក៏ដាស់សោភិនីអោយភ្ញាក់ឡើង ។

- អូនសោភិនី .... ! ក្រោកឡើងអូន ថ្ងៃល្ងាចហើយ ។

សោភិនីភ្ញាក់ឡើងភ្នែកមមីរ ស្ទាបហឹមៗ ពត់ដៃជើងយ៉ាងខ្ជិល

ប្រុស ។ ស្រស់ស្រីក្រោកឈររលាស់សក់ច្បូតមកក្រោយអោយមានរបៀបរៀបរយ រួចនាងសួរទៅណាស៊ីថា ÷

- ម៉ោងប៉ុន្មានហើយបង ?

- អូ ! ម៉ោងជាងបួនហើយ (ណាស៊ីលើកនាឡិកាដៃបង្ហាញសោភិនី) យើងល្មមទៅផ្ទះវិញអូន កុំអោយលោកប៉ាលោកម៉ាក់អូនគាត់មើលផ្លូវណាំ ។

- ចាំះ បង .... !

ណាស៊ី និងសោភិនីកាន់ដៃគ្នាដើរចុះពីកំពូលភ្នំ ។ មកដល់ខាងក្រោម គេទៅយកទោចក្រយានដែលផ្ញើនឹងផ្ទះអ្នកស្រុក ហើយក៏នាំគ្នាជិះត្រឡប់ទៅសៀមរាបវិញ ។

សំណាងនិយាយមកដល់ត្រង់នេះឈប់ស្ងៀមបន្តិចមក អ្នកហូតបារីមួយមកអុជជក់ ទើបក៏និយាយទៅវង្សរិទ្ធិថា ÷

- ឃើញទេវង្សរិទ្ធិ ស្នេហាដំបូងរវាងណាស៊ី និងសោភិនីវាមានទឹកដមផ្អែមល្ហែមណាស់ តែ ....

- តែអ្វីទៅសំណាង ? (វង្សរិទ្ធិនិយាយកាត់ឡើង) ខ្ញុំដូចជាងឿងឆ្ងល់រកស្តាប់មិនយល់សោះ បើណាស៊ី និងនាងសោភិនីស្រលាញ់ប្តូរផ្តាច់ដល់ម្លឹងដែរ ហេតុដូចម្តេចបានជាណាស៊ីខូចចិត្តឈឺទាល់តែស្លាប់ ? ហើយសព្វថ្ងៃនាងសោភិនីនៅឯណាទៅ ?

- រឿងវានៅវែងឆ្ងាយណាស់វង្សរិទ្ធិ បើខ្ញុំនិយាយមិនទាន់ចប់មិត្តស្តាប់មិនយល់ទេ ចំណែកសោភិនី មិត្តកុំទាន់ចង់ដឹង ចាំខ្ញុំនឹងនិយាយរឿងតទៅទៀត ។

មានពេលថ្ងៃមួយ ក្រោយពីណាស៊ីមកពីដើរលេងជាមួយសោភិនី

មីងមឿនក៏ហៅណាស៊ីមកសួរថា ÷

- ណាស៊ី កូនជិតដល់ពេលប្រលងផង ឃើញតែដើរលេងបាត់ពីផ្ទះរៀងរាល់ថ្ងៃ ឥឡូវស្រាប់តែឮដំណឹងមិនគួរគប្បីមកដល់ម្តាយទៀត ។

- រឿងអ្វីទៅម៉ែ ? (ណាស៊ីសួរទ្រង់ឆ្ងល់) ខ្ញុំដូចជាមិនដែលឈ្លោះប្រកែកជាមួយអ្នកណាទាល់តែសោះ ។

មីងមឿនសម្លឹងមើលមុខកូនគាត់ដោយពិនិត្យពិច័យ ឈប់ស្ងៀមមួយស្របក់គាត់ក៏បន្តសំដីថា ÷

- ឥឡូវនេះ រឿងកូនឯងស្រលាញ់កូនលោកមន្ត្រីនៅភូមិវត្តស្វាយអ្នកស្រុកគេនិយាយរអាវអូមស្ទើរគ្រប់មាត់ទៅហើយ ម្តាយខ្មាសគេណាស់ គេថាយើងជន្លេនចង់ឈោងចាប់ផ្កាយលើមេឃ រៀនសូត្រមិនគិតខិតខំ រវល់តែមកចង់ស្រី ហ៊ឺ ! ពិបាកណាស់ (មីងមឿនដកដង្ហើមធំ) តើរឿងនេះវាពិតឬមិនពិតកូន សូមកូនប្រាប់ម៉ែអោយត្រង់មក ។

ណាស៊ីនឹកអេះអុញក្នុងចិត្ត តែហើយគេក៏យល់ថាត្រូវតែជំរាបរឿងពិតអោយម្តាយដឹង ។

- ខ្ញុំស្រលាញ់គេមែនម៉ែ .... ហើយគេក៏ស្រលាញ់ខ្ញុំដែរ ......

ពិបាកណាស់កូនអើយ ...... ! ម៉ែមិនចង់ជំទាស់ និងគោលបំណងកូនទេ តែថា ...... វ័យរបស់កូនពេលនេះកំពុងត្រូវការរៀនសូត្រ ណាមួយយើងទីទ័លក្រ ចំណែកគេជាកូនអ្នកមានស្តុកស្តម្ភហើយជាមន្ត្រីផង ម៉ែគ្មានសង្ឃឹមថាគេនឹងព្រមអោយកូនគេមកធ្វើវាសនាលើឯងទេ ទីបំផុតឯងនឹងត្រូវខូចចិត្ត រៀនសូត្រលែងកើត ហើយមធ្យមសិក្សាប័ត្រដែលម៉ែខំដុតធូបបែ-បន់ព្រះសំពះទេវតារាល់ថ្ងៃ ក៏នឹងត្រូវខកខានទៅដែរ ។

មីងមឿននិយាយចប់ ទឹកភ្នែកគាត់ក៏ហូរហៀរចេញមកដោយមិនដឹងខ្លួន ។ ណាស៊ីភ័យណាស់ស្ទុះទៅឱបម្ដាយមុខស្លឹតស្លាំង គេនិយាយចេញមកដោយសម្លេងញ័រៗ ថា ÷

- ម៉ែ ..... ! ម៉ែ ...... ! យំឬ កូនបានជាខុសទៅហើយសូមម៉ែអភ័យទោសអោយខ្ញុំផង ....

មីងមឿនប្រឹងញញឹមទាំងនៅទឹកភ្នែករហាម គាត់យកដៃអង្អែលស្មាបុត្រសម្លាញ់បន្ដើរៗ ដោយសេចក្ដីអាណិតអាសូរ ។ តាំងពីប្ដីគាត់ស្លាប់ទៅ គាត់សង្ឃឹមតែលើរូបណាស៊ីមួយទេជាពន្លឺជីវិតរបស់គាត់ទៅអនាគត ។ បើគ្មានណាស៊ីគាត់នឹងត្រូវដាច់ខ្យល់ស្លាប់មួយរំពេច នេះហើយទឹកចិត្តមាតាស្នេហាបុត្រ ។

- ណាស៊ីកូនមាសម្ដាយ .... ចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះទៅកូនត្រូវខំរៀនអោយមែនទែនណា ចាំពាក្យម៉ែចុះថាស្ត្រីគឺជាសត្រូវក្នុងការរៀនសូត្រ ។

- បាទម៉ែ ! ខ្ញុំនឹងប្រតិបត្តិតាមពាក្យម៉ែទាំងអស់ ។

មីងមឿនញញឹមចេញមកម្ដងទៀត គាត់យកក្រមាជូតទឹកភ្នែកឱ្យស្អាត ហើយនិយាយថា ÷

- កូនទៅញ៉ាំបាយចុះ ថ្ងៃនេះម៉ែស្ងោរម្ជូរសាច់គោស្លឹកថ្នឹងដែលឯងធ្លាប់ចូលចិត្តទុកអោយហើយ ។

ថារួច គាត់ក៏ក្រោកដើរចេញទៅ ទុកអោយណាស៊ីនៅតែម្នាក់ឯង អង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់តប់ប្រមល់ក្នុងចិត្តស្ទើរនឹងប្រេះទ្រូងស្លាប់ ។

៤

សម្បថក្រោមដើមពោធិ៍

សម្បថស្បថស្បែក្រោមដើមពោធិ៍ ក្រោយពេលភ្លៀងហូរជោរជាំដី
រន្ទះផ្គងផាំងចាំងរស្មី រុក្ខជាតិខៀវខ្ចីភ័យតក្កមា ។
អូនហើយនិងបងរួមស្នេហ៍សិទ្ធ ផ្លាស់ប្ដូរដួងចិត្តឥតសង្កា
លើកហត្ថាប្រណម្យមាត់សច្ចា កើតជាតិណាៗ មូលមេត្រី ។

អស់ពេលមួយរាត្រី ណាស៊ីដេកមិនលក់សោះ បញ្ហាពាន់ម៉ឺនប្រការ បានចោទសួរឡើងចំពោះគេក្នុងពេលនេះ ។ ម្ដងគេគិតថា ខ្លួនគេត្រូវតែឈប់ទាក់ទងនឹងសោភិនីតាមពាក្យម្ដាយ ពីព្រោះខ្លួនគេទីទ័លក្រ គេជាសត្វជន្លេនដែលរស់នៅក្រោមកំអែលដី តើវាមានប្រយោជន៍អ្វីទៅឈោងចាប់ផ្កាយលើមេឃ ? លទ្ធផលហុចអោយគ្មានអ្វីក្រៅពីធ្វើអោយគេកើតទុក្ខ. ដំបៅដើមទ្រូង. រៀនសូត្រលែងកើត. ហើយទីបំផុតគេនឹងត្រូវខូចអនាគតជាប្រាកដ តែគំនិតថ្មីមួយទៀតធ្វើអោយយល់ថា គេមិនត្រូវលះបង់សោភិនី ដែលនាងគ្មានដឹងខ្លួនហើយអត់កំហុសនោះទេ ។ ស្នេហាគ្មានប្រកាន់វណ្ណៈ. ស្នេហាជាឱសថទិព្វ. ដែលជួយជម្រុញចិត្តគេអោយខំរៀនសូត្រមួយទ្វេជាពីរ បើគ្មានសោភិនីគេក៏គ្មានសេចក្ដីសុខដែរ ។

វិលវល់ក្នុងគំនិតរកគិតមិនលេច ម្ដងចង់ប្រតិបត្តិតាមពាក្យម្ដាយ

ដើម្បីអោយគាត់សប្បាយចិត្ត ម្តងចង់រេមករកសោភិនីវិញដែលជាពន្លឺសុភមង្គលរបស់គេទៅអនាគត ។ គិតទៅគិតមកនៅតែមិនដាច់ស្រេច ជញ្ជីងដួងចិត្តមិនដឹងជាថ្លឹងដាក់កូនទម្ងន់ខាងណាអោយធ្ងន់ជាង ។ ម្ខាងជាម្តាយបង្កើតដែលមានព្រះគុណធ្ងន់លើសលប់ ម្ខាងទៀតជាសង្សារស្រលាញ់ប្តូរផ្តាច់ស្មើជីវិត ។

ណាស៊ីដេកដកដង្ហើមធំ យកដៃគងថ្ងាសបើកភ្នែកភ្លឹះៗ សម្លឹងមើលទៅដំបូលមុងយ៉ាងធុញថប់ ។ ទីបំផុតគេក៏សំរេចក្នុងចិត្តជាឯកច្ឆន្ទថា ត្រូវតែស្រលាញ់សោភិនីតទៅទៀត ។

....

បីខែក្រោយមក ....

រឿងស្នេហាអាថិកំបាំងរវាងណាស៊ី និងសោភិនី ក៏លេចឮខ្ចរខ្ចាយពេញទាំងវិទ្យាល័យ ។ មិនយូរប៉ុន្មានដំណឹងនេះក៏ជ្រួតជ្រាបទៅដល់ត្រចៀកលោកភិរុណ និងលោកស្រីពន្លក ។

លោកប្រុសលោកស្រីខឹងណាស់ គ្រាន់តែដឹងដំណឹងភ្លាមក៏ហៅសោភិនីមកសួរថា ÷

- ម៉េចសោភិនី ! (លោកភិរុណនិយាយ) ឯងសព្វថ្ងៃដឹងខ្លួនទេ ? កេរ្តិ៍ឈ្មោះឯង និងអញវាស្អុយរហ៊ុំពេញទាំងសៀមរាបទៅហើយ អញអោយឯងទៅរៀន តែឯងបែរជាទៅរៀនស្រលាញ់គ្នាជាមួយអាណាស៊ីទៅវិញ អញខ្មាសគេណាស់ ដើរទៅត្រង់ណាឮតែគេនិយាយប្រាប់ តើឯងជាស្រីក្រមុំ ឯងធ្វើឥចឹងវាត្រូវឬ ? មុខមាត់. កេរ្តិ៍ឈ្មោះ. បុណ្យសក្តិអញធំដុំប៉ុណ្ណេះ ឯងទៅ

យកក្លិនគំរង់ស្អុយអសោចិ៍មកលាបអោយប្រឡាក់ប្រឡូសអស់ តើឯងដេកគិតទៅមើលមានកូនសិស្សឯណាគេធ្វើដូចជាឯងដែរ ?

- ឯងនេះចង់ធ្វើអោយអញខ្មាសគេ នៅស្រុកសៀមរាបលែងបានហើយ (លោកស្រីពន្លកស្តីព្រមទាំងលើកដៃចង្អុលមុខសោភិនី) ពូជពង្សវង្សអំបូណ៍អញថ្លៃថ្នូរណាស់ មិនដែលធ្វើអាវ៉ាឫកអោយប្រុសតាមឌឺត សព្វតែតាមសាលា តាមផ្សារផ្សេវាឥចឹងទេ ហ៊ឺះ ! ស្រលាញ់អ្នកណាមិនស្រលាញ់ ទៅស្រលាញអាណាស៊ី ដែលសព្វថ្ងៃវាក្ររហេមរហាមស្ទើរនឹងរកខោស្លៀកមិនបានទៅហើយ តើឯងរំពឹងទ្រព្យសម្បត្តិអំពីវា ឬក្រឡេកឃើញអាផ្ទះឈើកំពុកមួយហ្នឹង ? ប្រយ័ត្នណា .... ! ពីថ្ងៃនេះទៅត្រូវឈប់ទាក់ទងជាមួយនឹងអាណាស៊ីជាដាច់ខាត តែអញ និងប៉ាឯងលេចឮដំណឹងគួរអាម៉ាសមុខនេះម្តងទៀត អញនឹងធ្វើទារុណកម្មនាងឯងអោយខ្លាំងដែបន្តិចហើយតិចថាអញមិនបានប្រាប់ណាំ ..... !

និយាយរួច លោកស្រីពន្លកកញ្ឆក់ហិបស្លាពីលើក្តារងឿមកបៀកមួញាត់ទៅក្នុងមាត់ទំពារផ្ញាច់ៗ ដោយទំហឹងក្រេវក្រោធ ។

សោភិនី អង្គុយបត់ជើងនឹងកំរាលឥដ្ឋឱនមុខជ្រប់ នាងមិនហ៊ានងើបមើលមុខលោកឪពុកអ្នកម្តាយនាងឡើយ ។ គ្រប់យ៉ាងដែលបានប្រព្រឹត្តហួសទៅ នាងដឹងដែរថាវាខុសនឹងប្រពៃណី តែនឹងធ្វើម្តេចកើត បើនាងបានលង់ចិត្តស្រលាញ់គេជ្រុលហួសទៅហើយ ។ លោកភិរុណ ឃើញសោភិនីអង្គុយស្ងប់ស្ងៀមមិនចេញស្តី លោកក៏បន្តប្រយោគរបស់លោកទៀតថា ÷

- ឯងគិតមើលអោយស្រួលបួលទៅ កិត្តិយសឪពុកម្តាយ និង

អំណាចស្នេហា ឯងរើសយកខាងណា សព្វថ្ងៃកេរ្តិ៍ឈ្មោះក្រមុំរបស់ឯងវាកំពុងមានមន្ទិលហើយ ឯងនាំគ្នាទៅលេងភ្នំក្រោម, បារាយណ៍ទឹកថ្លា, អង្គរតូច, ស្មានថាគេមិនឃើញ គេមិនដឹងឬ ? បើឯងនៅតែប្រព្រឹត្តដូច្នេះទៀត ឯងនឹងត្រូវលោកចាងហ្វាងសាលាបណ្តេញឈប់អោយរៀនជាមិនខាន ពេលនោះហើយដែលអញត្រូវទទូរស្បែកឆ្កែទៅធ្វើការ (លោកភិរុណឈប់ស្ងៀមបន្តិច ហូតយកថ្នាំ Virgisnia មកញាត់ក្នុងខ្សៀរអុជបឺតបង្ហុយផ្សែងទ្រលោមរួចទើបលោកនិយាយតទៅទៀត) ឯងត្រឡប់ទៅបន្ទប់វិញចុះ ស្អែកនេះអញនឹងអោយគេទៅហៅអាណាស៊ីមកសួរ តើដើមទងមុនដំបូងវាយ៉ាងម៉េច ។

ថាហើយ លោកភិរុណក៏ក្រោកដើរទៅរានហាលខាងមុខបាត់ទៅ

ព្រឹកស្អែកឡើង ណាស៊ីក៏បានមកផ្ទះលោកភិរុណ ។ គ្រាន់តែឃើញទឹកមុខលោកភិរុណ និងលោកស្រីពន្លកភ្លាម គេត្រជាក់ខ្លួនស្រឹតយល់ច្បាស់ថាមុខជាមានរឿងអីកើតឡើងចំពោះរូបគេជាមិនខាន ។

ក្រោយពីលោកភិរុណអោយអ្នកអង្គុយ សាឡុងស្រួលបួលហើយ លោកក៏ចាប់ផ្តើមនិយាយដោយសម្លេងដាច់ៗ ទៅកាន់អ្នកថា ÷

- ដែលខ្ញុំហៅណាស៊ីឯងមកនេះ (លោកភិរុណលែងហៅក្មួយដូចពេលមុនៗ) គឺខ្ញុំចង់សួរការពិតតែពីរបីម៉ាត់ទេ ដូច្នេះចូរអ្នកស្តាប់សំណួរខ្ញុំឱ្យបាន ហើយឆ្លើយដោយត្រង់មក ។ ណាស៊ីឯងសព្វថ្ងៃស្រលាញ់សោភិនីកូនខ្ញុំមែនទេ ?

ណាស៊ី បែកញើសប៉ុនៗ គ្រាប់ពោត បេះដូងលោតក្តុកក្តាក់ៗខុសចង្វាក់ធម្មតា គេឆ្លើយទាំងញ័របបូរមាត់ទទ្រើតថា ÷

- បាទ .... បាទ .... ខ្ញុំស្រលាញ់អូនសោភិនីមែនលោកអ៊ំ ...!

- ហា .... ! ហា .... ! (លោកភិរុណសើចទាំងក្នុងទ្រូងពុះពារទៅដោយទោសៈ) ច្បាស់ល្អណាស់ .... ! ខ្ញុំសូមកោតសរសើរចំពោះអ្នកដែលហ៊ានឆ្លើយការពិតប្រាប់ខ្ញុំ ។ កាលពីថ្ងៃមុន អ្នកនាំកូនខ្ញុំទៅលេងភ្នំក្រោម, បារាយណ៍ទឹកថ្លា, អង្គរតូចមែនទេ ?

- បាទ ! ...... អា .... ! មែនលោកអ៊ំ ។

- អ៊ឹម៍ .... ខ្ញុំសូមសរសើរនូវសិល្បៈស្នេហារបស់អ្នកម្តងទៀតក្នុងចំណោមកូនសិស្សទាំងអស់ អ្នកជាអ្នកពូកែខាងចែចង់ស្រីជាងគេមែនទេ ?

លើកនេះណាស៊ីឆ្លើយលែងរួច ដឹងខ្លួនថាជាប់កុនរបស់លោកភិរុណមែនទែនហើយ ។ ប្រុសកម្លោះអង្គុយកេះក្រចក ដាក់មុខចុះសម្លឹងមើលកំរាលឥដ្ឋទ្រង់ជាទំនងអង្វរអោយលោកអាណិត ។

ឃើញណាស៊ីនៅស្ងៀមឈឹងមិនចេញស្តី លោកភិរុណក៏សង្កត់ពាក្យបន្ថែមថា ÷

- ហេតុអ្វីដែលបណ្តាលអោយអ្នកស្រលាញ់កូនខ្ញុំ ? ឬមកពីអ្នកចង់ទារសគុណក្នុងកិច្ចដែលអ្នកបានជួយស្រង់កូនខ្ញុំលង់ទឹកពីថ្ងៃមុន ហា ! ហា ! (លោកភិរុណសើចសម្លឹងមើលមុខណាស៊ី) ខ្ញុំខំរាប់អានអ្នកទុកដូចជាកូនក្មួយបង្កើត ដោយយល់ថាអ្នកជាមនុស្សចេះដឹង ជាកូនអ្នកមានពូជអំបូណ៍ តែទីបំផុត អ្នកបានរំលាយសេចក្តីទុកចិត្តរបស់ខ្ញុំ ដោយការលួចស្រលាញ់សោភិនីអ្នកគិតមើលតើមនុស្សរបៀបអ្នកអោយឈ្មោះអ្វីសម ? ឥឡូវខ្ញុំមិនបាច់និយាយរៀបរាប់អ្វីអោយវែងឆ្ងាយ នាំឱ្យខូចពេលវេលាទេ ខ្ញុំសូមនិយាយ

យ៉ាងខ្លីហើយងាយស្តាប់ជាទីបំផុត គឺថា ខ្ញុំទិញតំលៃស្នេហារបស់អ្នកឯងមួយម៉ឺនរៀល ហើយចាប់តាំងពីវិនាទីនេះទៅ ត្រូវឈប់ទាក់ទងជាមួយកូនខ្ញុំជាដាច់ខាត ចំណែកកាំជណ្តើរផ្ទះខ្ញុំ អ្នកក៏មិនត្រូវមកជាន់ទៀតដែរ ។

លោកភិរុណដកក្រដាសប្រាក់ក្រហមមួយបាច់ធំ ពីក្នុងហោប៉ៅ បោះដាក់មុខណាស៊ី ។

ប្រុសកម្លោះសែនតានតឹងក្នុងចិត្ត សំដីសិកសៀតទ្រគោះបោះបោករបស់លោកភិរុណ ធ្វើអោយអ្នកចុកចាប់ក្នុងទ្រូងស្ទើរនឹងក្អួតឈាមស្លាប់ ។ ពេលនេះហើយទើបអ្នកដឹងខ្លួនថា ពាក្យម្តាយអ្នកទូន្មានគ្មានខុសត្រង់ណាសោះ ស្នេហាគឺការនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខ ។ ណាស៊ី ខំលួចរកមើលសោភិនីក្រែងនៅជិត តែមិនឃើញនាងឡើយ ក្រោយពីអង្គុយគិតមួយសន្ទុះធំ គេក៏ដាច់ចិត្តនិយាយជំរាបទៅលោកភិរុណថា÷

- ប្រាក់មួយម៉ឺននេះសូមលោកអំទទួលទុកវិញចុះ ចំណែករឿងអូនសោភិនី និងខ្ញុំ .... ខ្ញុំសូមសន្យាថានឹងឈប់ទាក់ទងគ្នាត្រឹមណេះ ហើយព្យាយាមដកខ្លួនអោយឆ្ងាយជាទីបំផុត ។

ថាហើយ ណាស៊ីក៏សូមលាលោកភិរុណ និងលោកស្រីត្រលប់មកផ្ទះខ្លួនវិញជាបន្ទាន់ ។

ឃើញទេ .... ទីចុងចប់នៃស្នេហា វាហុចផលល្វីងជូរចត់អោយដូច្នេះឯង សប្បាយច្រើនរែងកើតទុក្ខច្រើន ។ ឥឡូវណាស៊ីក្លាយទៅជាមនុស្សសុបសៅទុញទាល់ប្រាជ្ញា កិច្ចការរៀនសូត្រឱនថយជាលំដាប់ ។ តាំងពីថ្ងៃលោកភិរុណហៅគេទៅជេរស្តីមក និស្សិតវិបត្តិស្នេហា ក៏ព្យាយាមគេចមុខពី

សោភិនីលែងអោយជួប ទោះជានាងខំស្កាត់តាមរកដល់ផ្ទះ ឬផ្ញើសំបុត្រណាត់អោយទៅជួបនៅកន្លែងណា ក៏ណាស៊ីពុំព្រមទៅជួបដែរ ។ ម៉្ងៃៗ គេអង្គុយសំកុកកើតទុក្ខ គ្មាននឹកនាពីរឿងបាយទឹកអ្វីទាំងអស់ ជួនកាលគេខំសម្លឹងមើលដុំពពកដែលរសាត់គ្រឿនៗ នៅលើមេឃ ដកដង្ហើមធំ ហើយស្រាប់តែស្រក់ទឹកភ្នែកមកឯងៗ ។ មីងមឿន លបមើលឃើញអាកប្បកិរិយាកូនខុសប្លែកដូច្នេះ គាត់រំជួលក្នុងចិត្តឆ្អិតណែនឱរា ខំនិយាយអង្វរលួងលោមពន្យល់ហេតុផលសព្វគ្រប់ ។ តែជាការឥតប្រយោជន៍ ..... ណាស៊ីមិនបានសប្បាយរីករាយ ឬសាយពីគំនរទុក្ខគេឡើយ ម៉្លោះហើយអ្នកមីងមេម៉ាយក៏ត្រូវដេកដើរបង្ហូរទឹកភ្នែកទឹកសម្បោរ កើតទុក្ខម្នាក់ថែមទៅទៀត ។

ឱហ្ន៎ .... ! ជម្ងឺស្នេហាកាចសាហាវគួរអោយខ្លាចមែន បើគិតឱ្យដល់ទៅជំងឺនេះ វាអាក្រក់ឃោរឃៅជាងជំងឺអាសន្នរោគរាប់រយដងទៅទៀត ណាស៊ីខំកាត់ចិត្តបំភ្លេចរូបសោភិនី ខំគេចវៀសមិនអោយជួបមុខ ដោយតាំងចិត្តយ៉ាងអង់អាចថាស្នេហាពិតត្រូវហ៊ានធ្វើពលិកម្ម មនុស្សដែលចុះញ៉មនឹងអំណាចស្នេហា គឺជាមនុស្សខ្វះសតិសម្បជញ្ញៈគិតអោយបានគ្រប់គ្រាន់ ជាមនុស្សគំរក់បំផុតក្នុងលោក តែ .... ទិដ្ឋិមានៈនេះមិនបានប៉ុន្មាន ក៏ត្រូវរលាយខ្សុរដូចអំបិលត្រូវទឹក ។ ភាពពីអតីតកាលចេះតែមកលងគេគ្រប់ទិនទិវារាត្រី អោយគេនឹកឃើញអនុស្សាវរីយ៍ចាស់ៗ នឹកស្តាយក្លិនខ្លួន ដែលធ្លាប់ផ្អមបីផ្អាប់នឹងផ្ទាំងទ្រូងក្តៅឧណ្ហៗ សម្បថនៅលើខ្នងភ្នំហាក់ដូចជាឮនៅថ្មីៗ ជាប់សោតា បើម្ល៉េះៗ តើគេបំភ្លេចម្តេចកើត ។ បើមុននឹងគេត្រូវស្លាប់សូមឱ្យស្លាប់លើដៃស្រីទៅចុះ ធ្វើម្តេចជាតិនេះបានជាមានកម្មក្រាស់ ស្រលាញ់

តែសោភិនីម្នាក់ ទាំងចិត្ត. កាយ. បេះដូង. សូមបូជាចំពោះស្រីតែមួយ ប្រសិនប្រែជាមិនបានទេវិញ ជីវិតរស់នៅក៏គ្មានខ្លឹមសារអ្វីដែរ ក្នុងលោកនេះ គេមិនអាចរស់នៅឯកឯងដោយគ្មានរូបសោភិនីនៅជិតបានទេ ។

ដូងចិត្តវិបល្លាស វិលវល់គំនិត មានពេលខ្លះគេគិតឈប់រៀន ហើយចង់និរទេសខ្លួន អោយចេញឆ្ងាយពីដែនដីសៀមរាប ដើម្បីកុំអោយយល់ស្រមោលសោភិនីទៀត លុះមកគិតឃើញម្ដាយចាស់ ណាស៊ីក៏ត្រូវខាំមាត់សង្កត់ចិត្តលែងយកមកគិតអារម្មណ៍ទៅវិញ ។

ថ្ងៃមួយ ក្រោយពេលចេញពីរៀន ខណៈដែលណាស៊ីជិះកង់វៀបបត់មកខាងស្ពានថ្ម ស្រាប់តែគេភ្ញាក់ព្រើត នៅលើស្ពាន សោភិនីឈរចាំគេជាស្រេច ណាស៊ីចង់បត់កង់ទៅក្រោយវិញ តែសោភិនីបានស្រែកឃាត់គេថា÷

- ឈប់សិនបងណាស៊ី !

សម្លេងសោភិនីហាក់ដូចមន្តសណ្ដំ ណាស៊ីចាប់ហ្វ្រាំងកង់ឈប់ទ្រឹងមួយកន្លែង ។ សោភិនី ឥឡូវនេះនាងស្គាំងស្គម ភ្នែករូង បបូរមាត់សស្លេក-ស្លាំងខុសពីសោភិនីមុនឆ្ងាយណាស់ ។ ប្រុសកម្លោះអាណិតសង្សារខ្លោចចិត្ត គេយល់ច្បាស់ហើយ ថាហេតុដែលបណ្ដាលអោយនាងស្គាំងស្គមដូច្នេះ មកពីនាងនៅមិនដាច់អាល័យពីគេពិតប្រាកដ ។

- បងណាស៊ី .... !

សោភិនី ហៅម្ដងទៀត ទើបណាស៊ីភ្ញាក់ខ្លួន ចុះពីលើកង់ដឹកតំរង់ចូលមករក ។

- អូនសោភិនី !

- បងណាស៊ី ....

សោភិនីនិយាយបានតែត្រឹមណោះ ទឹកភ្នែកក៏ហូរហៀរជោកថ្ពាល់ទាំងសងខាងមួយរំពេច ។

- សោភិនីអូនយំ ?

- បងណាស៊ី .... បងអស់អាល័យខ្ញុំហើយឬ ម្ដេចក៏បងចាំគេចមុខពីខ្ញុំយ៉ាងឥចឹង .... ?

ណាស៊ីអួលដើមករកកល់ចង់ចេញទឹកភ្នែក ។

- អូនយល់ដូច្នេះខុសហើយ បងឥតមានស្អប់ខ្ពើមអូនទេ លោកប៉ាអូនទេតើ លោកស្អប់បង លោកជេរស្ដីមិនអោយទាក់ទងជាមួយអូនទៀត ពីព្រោះលោកយល់ឃើញថាបងជាកូនអ្នកក្រខ្សត់ គ្មានទ្រព្យសម្បត្តិធូនល្មមនឹងរកសេចក្ដីសុខអោយអូនបាន ....

- បងណាស៊ី .... មាសប្រាក់ទ្រព្យសម្បត្តិមិនអាចទិញទឹកចិត្តអូនបានទេ ក្នុងជាតិនេះអូនប្ដូរផ្ដាច់មិនព្រមទទួលបុរសណាមកធ្វើគូគ្រងជីវិតក្រៅពីបងឡើយ បើទុកណាជាមានគេបង្ខិតបង្ខំក៏យកបានតែរាងកាយប្រាសចាកវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ ។

គ្រប់ៗ មាត់របស់សោភិនី ធ្វើអោយណាស៊ីត្រជាក់ចិត្ត និងរិតតែស្រលាញ់អាណិតអាសូររកទីបំផុតគ្មាន ។

- អូនសោភិនី អូនស្កាត់មកជួបបងនេះ មានការណ៍អ្វីសំខាន់ដែរឬ ? យើងឈរនៅកន្លែងនេះយូរមិនគាប់ភ្នែកអ្នកដទៃទេ ។

- ចាំបងអូនមានការត្រូវពិភាក្សាជាមួយបងច្រើនណាស់ ស្អែកព្រឹក

ថ្ងៃអាទិត្យ បងទៅជួបអូននៅអង្គរធំបានទេ ?

ណាស៊ីគ្រវីក្បាលដកដង្ហើមធំដោយព្រួយបារម្ភ ។

- ហ៊ឺ ! បងដូចជាញញើតណាស់អូន លោតែលោកឪពុកអូនដឹងម្តងទៀត បងមុខជាមានរឿងធំហើយ បើយើងកុំជួបគ្នាមិនបានទេឬ ?

- រឿងនេះវាទាក់ទងដល់យើងទាំងពីរនាក់ណាបង បើស្អែកបងមិនព្រមទៅជួបអូនទេ បងនឹងលែងបានឃើញមុខអូនទៀតហើយ ។

ណាស៊ីស្មានយល់ភ្លាមថា ក្នុងគ្រួសារសោភិនីច្បាស់ជាមានកើតរឿងអ្វីជាមិនខាន ហើយបើជាគេប្រកែកពុំព្រមទៅជួប ជួនកាលសោភិនីអាចធ្វើឃាតខ្លួនឯងក៏មិនដឹង គិតឃើញដូច្នេះ គេក៏និយាយទៅនាងថា ÷

- បើឥចឹងមិនអីទេអូន ស្អែកព្រឹកម៉ោង ៨ បងនឹងទៅជួប ឥឡូវសូមអូនត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញចុះ ។

- ចាំបង ព្រលឹមឡើងអូនទៅចាំបងឯណោះមុនណា ។

និយាយចប់ សោភិនីទាញចក្រយានដែលផ្អែកនឹងបង្កាន់ដៃស្ពានជិះចេញទៅ ។ ណាស៊ីឈរមើលទាល់តែបាត់ស្រមោលនាងមើលលែងឃើញ ទើបគេជិះកង់ត្រឡប់មកផ្ទះ ។

ព្រឹកស្អែកឡើង ម៉ោង ៨ កន្លះ ណាស៊ីក៏ទៅដល់អង្គរធំ គ្រាន់តែគេចុះពីកង់ភ្លាម សោភិនីចេញមកទទួលល្មម ។

- អូនមកចាំបងយូរហើយឬ ?

ណាស៊ីសួរ ព្រមទាំងដឹកកង់ចូលទៅក្នុងអង្គរ ។

- ចាំ អូនមកដល់មុនពេលនេះបន្តិច ។

សង្សារកំសត់ពីរអង្គារ នាំគ្នាទៅអង្គុយត្រង់មុខព្រហ្មខាងលើប្រាសាទ រួចសោភិនីក៏ចាប់បើកឆាកសន្ទនា ដោយសួរទៅណាស៊ីថា ÷

- បងណាស៊ី .... ! សព្វថ្ងៃបងស្រលាញ់អូនទេ ?

- ម្តេចក៏អូនសួរបងឥចឹង មានតែសេចក្តីស្លាប់ប៉ុណ្ណោះទេអាចធ្វើឱ្យបងបំភ្លេចរូបអូនបាន សព្វថ្ងៃបងស្ទើរនឹងឆ្កួតលីលា ចង់រត់ចោលការរៀនសូត្រម្តងៗ ក៏ព្រោះតែរូបអូនហ្នឹងហើយ ។

សោភិនីឮសំដីសង្សារ នាងយំហ៊ូចេញមកប្រាសចាកអៀនខ្មាសស្រស់ស្រីផ្តេកក្បាលទៅនឹងស្មាប្រុសស្នេហ៍អណ្តឹតអណ្តកក្តុកក្តួលក្នុងឱរា បន្តិចមកទើបឮនាងនិយាយថា ÷

- បងណាស៊ីចាំ .... ! ឥឡូវប៉ាម៉ាក់អូនគាត់អោយអូនឈប់រៀនហើយ ដើម្បីធ្វើកុំអោយយើងពីរនាក់បានជួបគ្នាទៀត (សោភិនីសង្កៀតធ្មេញយ៉ាងឈឺចាប់) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះបងអើយ .... គាត់បង្ខិតបង្ខំអោយអូនមានប្តី តែ .... អូនប្តេជ្ញាចិត្តរួចជាស្រេច ទោះបីគេបង្ខិតបង្ខំធ្វើទារុណ-កម្មយ៉ាងណា ក៏អូនមិនព្រមទទួលជាដាច់ខាត ។

ពេលនេះណាស៊ីយល់ច្បាស់ហើយ ថាសោភិនីមានចិត្តស្មោះត្រង់ភក្តីភាពចំពោះគេ កម្រនឹងរកនារីណាក្នុងលោកមកប្រដូចបាន អាណិតណាស់ ! ប្រសិនបើជាគេមានសិល្ប៍មន្តគាថាអាចប្រែក្រឡាបានដូចគ្រុឌ គេនឹងឆាបឆក់យកសោភិនីហោះហើរកាត់សមុទ្រសាគរ ទៅទុកនៅស្ថានមួយដ៏ឆ្ងាយសែនឆ្ងាយមិនអោយអ្នកណាទៅរកឃើញឡើយ តែគេជាមនុស្សបចុជ្ជនធម្មតាវាហួសវិស័យនឹងធ្វើទៅកើត ។

ឥឡូវត្រូវរេគិតដូចម្ដេចទៅវិញ បើគេនៅតែស្រលាញ់សោភិនីត ទៅទៀត គិតទៅគិតមកត្រឡប់បួនដប់សា ណាស៊ីក៏សំរេចចិត្តថា ត្រូវតែ លះបង់សោភិនីអោយទៅបុរសដទៃ ដើម្បីកិត្តិយសរបស់វង្សត្រកូលនាង និង ដើម្បីអនាគតរបស់នាងទៅថ្ងៃមុខ ពីព្រោះគេទីទាល់ក្រយ៉ាងដូច្នេះមិនអាច រកសុភមង្គលអោយនាងបានគ្រប់គ្រាន់ទេ គិតហើយណាស៊ីក៏និយាយទៅ សោភិនីថា ÷

- អូនសោភិនី បងយល់ថាអនគួរតែរៀបការតាមឪពុកម្ដាយទើប សម ទាំងនេះមិនមែនបានសេចក្ដីថា បងមិនស្រលាញ់អូន ឬខ្វះការតស៊ូទេ បងស្រលាញ់អូនណាស់ .... ស្រលាញ់ជាងជីវិតរបស់បងទៅទៀត ដោយ អំណាចស្រលាញ់នេះហើយ ទើបបងសុខចិត្តធ្វើពលិកម្ម ចូរអូនគិតមើលមើល៍ បើអូនស្រលាញ់បង អូននឹងត្រូវខូចអនាគត ហើយពាក្យអ្នកស្រុកគេនឹងនិន្ទា អូនយ៉ាងណាទៅ ជាពិសេសឪពុកម្ដាយអូន លោកនឹងត្រូវក្រៀមក្រំក្នុងចិត្ត អាប់កត្តិយសខ្មាសញាតិមិត្តជិតខាង ពីព្រោះតែកូនក្រមុំមិនលុះដោយដំបូន្មាន (ណាស៊ីឈប់ស្ងៀមឱនទៅថើបសក់សង្សារបន្តិចទើបនិយាយតទៅទៀត) យើង កើតមកជាតិនេះកម្មក្រាស់ណាស់អូន បើជាតិក្រោយមានមែនដូចពាក្យសន្មត បងសូមប្រាថ្នាជួបអូនគ្រប់ៗ ជាតិ ហើយសុំកុំអោយចិត្តមនុស្សលោក លោភ លន់កាចសាហាវយង់ឃ្នងប្រកាន់វណ្ណៈអាងទ្រព្យសម្បត្តិ ដូចជាជាតិនេះអោយ សោះ ។

- បងណាស៊ី ..... ! (សោភិនីនិយាយតិចៗ ស្ទើរតែស្ដាប់មិនឮ ព្រមជាមួយគ្នានេះទឹកភ្នែកចង្រៃ ក៏រអិលចេញពីរង្វង់ចក្ខុដូចតំណក់ភ្លៀងមក

មួយរំពេច) បងអោយអូនទៅរៀបការជាមួយប្រុសដទៃ គឺបងអោយអូនទៅ រកសេចក្ដីស្លាប់ ។

ថាតែប៉ុណ្ណោះ មាណវីក៏អួលដើមករកហាមាត់និយាយតទៅទៀត លែងរួច ។

ផ្ទៃមេឃអម្បាញមិញខៀវស្រឡះផ្លាស់មកជាងងឹតឈ្លប់ ផែនពពក ខ្មៅផ្ទាំងធំៗ ប៉ុនផ្ទះ កំពុងអណ្ដែតលឿនស្ទៀតម្រង់មករកកន្លែងអ្នកទាំងពីរ ខ្យល់បក់បោកកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ស្លឹកឈើចាស់ជ្រុះចាកមែកឮសូររ៉ាវៗ មិន ដាច់រយៈ ។ បន្ទាប់មក ព្រះភិរុណបង្អុរភ្លៀងមួយមេយ៉ាងធំស្រោចស្រពលើ ផែនប្រថពី ។

- ភ្លៀងធំណាស់អូន ! ...... យើងឆាប់រត់ចូលទៅក្នុងប្រាសាទភ្លាម ឡើង ។

ថាហើយ ណាស៊ីក៏កាន់ដៃសោភិនីរត់ចុះទៅកាន់បន្ទប់អណ្ដូងប្រេង ដើម្បីជ្រកភ្លៀង ។

ច្រាវ ! ច្រាវ ! ដំណក់គ្រាប់ព្រះភិរុណបោកប៉ះនឹងផ្ទាំងសិលាខ្ចាត មកត្រូវខ្លួនសោភិនីធ្វើអោយស្រស់ស្រីរងាញ័រចំប្រប់ដូចកូនសត្វ ។ នៅលើ មេឃាឯណោះ ព្រះវាយុទេពគក់ឱរាក្លុង ! ក្លុង ! ឃាក់ដូចជាក្រេវក្រោធនឹង ធម្មជាតិ ។

ក្នុងបន្ទប់អណ្ដូងប្រេងងងឹតសូន្យសុង កាំរន្ទះមួយបាញ់ឆ្វាចទៅ ត្រូវដើមគគីរ បណ្ដាលអោយលាន់ឮសូរឆាំង ! កក្រើកអស់ទាំងផែនដី ។ ស្រី ក្រមុំស្ទុះទៅឱបកណាស៊ីជាប់ ខ្លួននាងត្រជាក់ស្រឹតញ័រសព្វសរសៃ ។ ពេលជា

- អូនឮសំដីបងដូច្នេះ អូនត្រេកអរណាស់ ពីថ្ងៃនេះទៅយើងត្រូវតាំងចិត្តអោយក្លាហានណាបង ទោះបីមនុស្សលោកមើលសេចក្ដីស្មោះត្រង់យើងទាំងពីរនាក់មិនឃើញ ក៏គង់ឥន្ទ្រព្រហ្មទេវតាព្រះអង្គមានព្រះនេត្រទិព្វព្រះកាណ៌ទិព្វ ជួយអោយយើងសំរេចគោលបំណងក្នុងថ្ងៃណាមួយជាមិនខាន

បន្ទាប់មក សង្សារកំសត់ទាំងពីរប្រាណក៏នាំគ្នាដឹកកង់ចេញពីអង្គរដើរតំរង់ទៅក្រោមដើមពោធិ៍ដែលមានខ្ទមអ្នកតាមួយស្ថិតនៅទីនោះ ។

ដល់ហើយណាស៊ីក៏និយាយទៅកាន់សោភិនីថា ÷

- អ្នកតានេះខ្លាំងពូកែហើយសក្ដិសិទ្ធណាស់អូន យើងចង់បែរបន់ពីរឿងអ្វី ច្រើនតែបានដូចប្រាថ្នា ឥឡូវយើងសូមធ្វើសច្ចាបណិធានទាំងពីរនាក់ទៅ ដើម្បីអោយលោកជួយយើងបានគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធទៅអនាគត ។

- ចាំ បង .... !

ណាស៊ី និងសោភិនី នាំគ្នាអង្គុយបត់ជើងលើកដៃប្រណម្យចំពោះមុខវត្ថុសក្ដិសិទ្ធ ។ រួចហើយណាស៊ីក៏ចាប់ផ្ដើមសច្ចា ÷

- ខ្ញុំសូមសច្ចាបណិធានចំពោះអ្នកតាដ៏មានឫទ្ធីខ្លាំងពូកែ សូមលោកជួយធ្វើជាក្សិណសាក្សីនៃខ្ញុំ ថាខ្ញុំនឹងស្រលាញ់តែអូនសោភិនីមួយនាក់គត់ក្នុងជាតិនេះ ។ បើថ្ងៃក្រោយខ្ញុំគេចកែពាក្យសំដី បែរទៅជាស្រលាញ់ស្រីណាម្នាក់ទៀត ក្រៅពីអូនសោភិនី សូមលោកតាបរាមុខនឹងវាយបំបាក់កខ្ញុំ កុំអោយខ្ញុំមានជីវិតរស់តទៅទៀត តែបើខ្ញុំមានសេចក្ដីស្មោះត្រង់ចំពោះអូនសោភិនីពិតមែន សូមលោកដ៏មានរិទ្ធជួយអោយខ្ញុំបានជួបគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធកុំបីអាក់ខានឡើយ ។

សោភិនី លើកដៃសច្ចាបណិធានខ្លាំងៗ តបទៅណាស៊ីវិញថា ÷

ចំពោះនាងខ្ញុំសូមសច្ចាដោយដួងចិត្តបរិសុទ្ធថា នាងខ្ញុំនឹងតាំងចិត្តស្មោះត្រង់តែលើរូបបងណាស៊ីម្នាក់គត់ បើប្រសិនថ្ងៃមុខ នាងខ្ញុំបែរជាមានចិត្តក្បត់វៀចវេរទៅស្រលាញ់ប្រុសដទៃ ក្រៅពីរូបបងណាស៊ីវិញ សូមលោកដ៏មានរិទ្ធិ ដែលស្ថិតនៅក្រោមដើមពោធិ៍ព្រឹក្សនេះ ដាក់ទណ្ឌកម្មដល់នាងខ្ញុំគ្រប់បែបយ៉ាង កុំអោយនាងខ្ញុំងើបមុខរួចពីអន្លង់ទឹកភ្នែកអោយនាងខ្ញុំស្គាល់តែសេចក្ដីទុក្ខ ខ្លោចផ្សា និងវេទនាអស់មួយជីវិត តែប្រសិនបើនាងខ្ញុំមានសេចក្ដីស្មោះត្រង់វិញ សូមលោកតាជួយបង្វែរចិត្តឪពុកម្ដាយនាងខ្ញុំអោយស្រលាញ់បងណាស៊ី ហើយជួយអោយនាងខ្ញុំ និងបងណាស៊ីបានគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធទៅហោង ។

សច្ចាស្បថស្បែចំពោះមុខអ្នកតាក្រោមដើមពោធិ៍ រួចស្រេចអស់ហើយ ។ ណាស៊ី និងសោភិនី ក៏ជិះទោចក្រយានត្រឡប់មកកាន់គេហដ្ឋានរៀងៗខ្លួនវិញ ។

Khmer Story Lovers